

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

ARS TRANSLATORICA

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

ARS TRANSLATORICA

ЗБІРНИК ПЕРЕКЛАДІВ

ДО 25-РІЧЧЯ
ФАКУЛЬТЕТУ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ РДГУ

ВИПУСК I

РІВНЕ - 2017

УДК 81'255.2

ББК 81+83

А 80

Ars Translatorica : зб. перекладів / Упорядники: Є.В. Михайлова, О.В. Константінова. – Рівне : РДГУ, 2017. – Вип. 1. – 76 с.

А 80

Ars Translatorica : The Collection of Translations / Compilers: E.V. Mykhailova, O.V. Konstantinova. – Rivne : RSUH, 2017. – Issue 1. – 76 p.

У збірник увійшли переклади англійських, німецьких та італійських творів українською мовою: художня проза, поезія, дитяча література. Збірник призначений для всіх, хто цікавиться проблемами перекладознавства.

The Collection includes Ukrainian translations of English, German and Italian fiction, poetry and children's literature. The Collection is intended for a wide circle of the theory and practice of translation admirers.

Редакційна колегія:

Головний редактор – **Деменчук О.В.**, д-р філол. наук, професор.

Відповідальні редактори – **Константінова О.В.**, канд. філол. наук, доцент;

Михайлова Є.В., канд. філол. наук, доцент.

Редактор українських текстів – **Герасімчук Н.Д.**, учитель-методист.

Члени редакційної колегії:

Павлова О.І., канд. філол. наук, професор; **Аладько Д.О.**, канд. філол. наук, доцент; **Калініченко М.М.**, канд. філол. наук, доцент; **Кучма Т.В.**, канд. філол. наук, доцент; **Орел І.І.**, канд. філол. наук, доцент; **Павловська Л.О.**, канд. філол. наук, доцент; **Тарасюк Н.Ю.**, канд. філол. наук, доцент; **Чеберяк А.М.**, канд. філол. наук, доцент.

Рекомендовано до друку вченою радою

Рівненського державного гуманітарного університету

Протокол № 12 від 26.10.2017 р.

© Автори публікацій, 2017

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2017

ПЕРЕДМОВА

Перший Збірник перекладів «ARS TRANSLATORICA» присвячено 25-річчю факультету іноземної філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Збірник об'єднує переклади професійних перекладачів і аматорів, філологів і математиків, тлумачів із багаторічним стажем і студентів, які представили свої перші експерименти на перекладацькій ниві. У Збірник увійшли переклади українською мовою з невеликих англійських, німецьких та італійських творів або уривків із них.

Основною метою видання є популяризація та розвиток україномовного перекладу, зокрема шляхом залучення до цієї справи початківців – студентів філологічних спеціальностей, які шукають свій шлях у професії і часто не мають змоги випробувати себе, потребують професійної підтримки і поради від досвідчених колег. Сподіваємося, що їхній дебют матиме гідне продовження, і молоде покоління тлумачів творчо і плідно працюватиме задля зближення української культури з культурами світу та задля розквіту і збагачення української мови.

Редколегія Збірника

Carol Moore

WHO DID PATRICK'S HOMEWORK?

Patrick never did homework. "Too boring," he said. He played baseball and basketball and Nintendo instead. His teachers told him, "Patrick! Do your homework or you won't learn a thing." And it's true, sometimes he did feel like a ding-a-ling.

But what could he do? He hated homework.

Then on St. Patrick's Day his cat was playing with a little doll and he grabbed it away. To his surprise it wasn't a doll at all, but a man of the tiniest size. He had a little wool shirt with old fashioned britches and a high tall hat much like a witch's. He yelled, "Save me! Don't give me back to that cat. I'll grant you a wish, I promise you that."

Patrick couldn't believe how lucky he was! Here was the answer to all of his problems. So he said, "Only if you do all my homework 'til the end of the semester, that's 35 days. If you do a good enough job, I could even get A's."

The little man's face wrinkled like a dishcloth thrown in the hamper. He kicked his legs and doubled his fists and he grimaced and scowled and pursed his lips, "Oh, am I cursed! But I'll do it."

And true to his word, that little elf began to do Patrick's homework. Except there was one glitch. The elf didn't always know what to do and he needed help. "Help me! Help me!" he'd say. And Patrick would have to help – in whatever way.

"I don't know this word," the elf squeaked while reading Patrick's homework. "Get me a dictionary. No, what's even better. Look up the word and sound it out by each letter."

When it came to math, Patrick was out of luck. "What are times tables?" the elf shrieked. "We elves never need that. And addition and subtraction and division and fractions? Here, sit down beside me, you simply must guide me."

Elves know nothing of human history, to them it's a mystery. So the little elf, already a shouter, just got louder "Go to the library, I need books. More and more books. And you can help me read them too."

As a matter of fact every day in every way that little elf was a nag! Patrick was working harder than ever and was it a drag! He was staying up nights, had never felt so weary, was going to school with his eyes puffed and bleary.

Finally the last day of school arrived and the elf was free to go. As for homework, there was no more, so he quietly and slyly slipped out the back door.

Patrick got his A's; his classmates were amazed; his teachers smiled and were full of praise. And his parents? They wondered what had happened to Patrick. He was now the model kid. Cleaned his room, did his chores, was cheerful, never rude, like he had developed a whole new attitude.

You see, in the end Patrick still thought he'd made that tiny man do all his homework. But I'll share a secret, just between you and me. It wasn't the elf; Patrick had done it himself!

Керол Мур

ХТО ВИКОНАВ ДОМАШНЄ ПАТРИКА?

Патрик ніколи не виконував домашнє завдання.

- Надто нудно, - казав він.

Натомість він грав у бейсбол, баскетбол і в Нінтендо.

Учителі казали йому: «Патрику! Виконуй домашнє завдання, бо ти нічого не навчишся». І це правда, інколи він і справді почувався дурником. Але що він міг зробити, коли ненавидить домашнє.

Якось у день Святого Патрика його кіт бавився з маленькою лялькою, а Патрик її вихопив. На його здивування це була зовсім не лялька, а чоловік крихітного зросту. Він був одягнений у маленьку вовняну сорочку і старомодні штани, мав високий капелюх, схожий на відьомський. Чоловік закричав: «Урятуй мене! Не повертай тому коту! Я виконаю твої бажання, обіцяю!»

Патрик не міг повірити, що йому пощастило. Тут було рішення всіх його проблем. Отож він сказав: «За умови, якщо ти виконуватимеш усі мої домашні до кінця семестру, це - 35 днів. Якщо ти добре впораєшся з цим, я навіть зможу отримати «відмінно»».

Обличчя маленького чоловічка зморщилося, як кухонний рушник, кинутий у кошик. Він тупнув ногами й стис кулаки, скорчив гримасу й надув губи: «О, чи ж я проклятий? Але зроблю!»

Дотримуючись свого слова, маленький ельф почав виконувати домашнє завдання Патрика. Однак був один нюанс. Ельф не завжди знав, як виконувати його і потребував допомоги. «Допоможи мені! Допоможи мені!» – скаже він. І Патрик буде змушений допомогти, хай там що.

«Я не знаю цього слова», - запищав ельф, читаючи домашнє Патрика. «Дістань мені словник. Ні, ще краще, подивись у словнику і продиктуй по буквах».

Коли дійшло до математики, Патрику не пощастило. «Що таке таблиці множення? - закричав ельф. - Нам, ельфам, вони ніколи не були потрібні. І додавання, і віднімання, і ділення, і дробі? Ось, сідай поруч, ти просто мусиш направляти мене».

Ельфи нічого не знають про людську історію, це для них загадка. Маленький ельф, що вже й так кричав, став ще дужче волати: «Йди до бібліотеки! Мені потрібні книжки! Більше й більше книжок! І ти теж можеш допомогти мені їх читати!»

З кожним днем ельф ставав усе нестерпнішим! Патрик працював важче, ніж будь-коли, і це був ще той клопіт! Він не спав ночами і, йдучи до школи, ніколи ще не почувався таким утомленим, очі його запухли.

Нарешті настав останній день школи, і ельф став вільним. Більше не потрібно було виконувати домашнє, тож він тихо й спритно вислизнув через задні двері.

Патрик отримав «відмінно». Його однокласники були здивовані, вчителі усміхались і були сповнені гордістю. А його батьки?! Їм було цікаво, що сталося з Патриком. Він тепер був зразковою дитиною: прибирав кімнату, виконував свої обов'язки, був веселим, ніколи не грубіянив. Патрик цілком змінив про себе думку оточуючих.

Бачте, Патрик все-таки думав, що він змусив крихітного чоловічка виконувати за нього всі домашні завдання. Але я поділюся секретом, це тільки між нами: то не ельф, а Патрик впорався сам!

Franz Kafka

DAS SCHWEIGEN DER SIRENEN

Beweis dessen, daß auch unzulängliche, ja kindische Mittel zur Rettung dienen können:

Um sich vor den Sirenen zu bewahren, stopfte sich Odysseus Wachs in die Ohren und ließ sich am Mast festschmieden. Ähnliches hätten natürlich seit jeher alle Reisenden tun können, außer denen, welche die Sirenen schon aus der Ferne verlockten, aber es war in der ganzen Welt bekannt, daß dies unmöglich helfen konnte. Der Sang der Sirenen durchdrang alles, und die Leidenschaft der Verführten hätte mehr als Ketten und Mast gesprengt. Daran aber dachte Odysseus nicht, obwohl er davon vielleicht gehört hatte. Er vertraute vollständig der Handvoll Wachs und dem Gebinde Ketten und in unschuldiger Freude über seine Mittelchen fuhr er den Sirenen entgegen.

Nun haben aber die Sirenen eine noch schrecklichere Waffe als den Gesang, nämlich ihr Schweigen. Es ist zwar nicht geschehen, aber vielleicht denkbar, daß sich jemand vor ihrem Gesang gerettet hätte, vor ihrem Schweigen gewiß nicht. Dem Gefühl, aus eigener Kraft sie besiegt zu haben, der daraus folgenden alles fortreibenden Überhebung kann nichts Irdisches widerstehen.

Und tatsächlich sangen, als Odysseus kam, die gewaltigen Sängerinnen nicht, sei es, daß sie glaubten, diesem Gegner könne nur noch das Schweigen beikommen, sei es, daß der Anblick der Glückseligkeit im Gesicht des Odysseus, der an nichts anderes als an Wachs und Ketten dachte, sie allen Gesang vergessen ließ.

Odysseus aber, um es so auszudrücken, hörte ihr Schweigen nicht, er glaubte, sie sängen, und nur er sei behütet, es zu hören. Flüchtig sah er zuerst die Wendungen ihrer Hälse, das tiefe Atmen, die tränenvollen Augen, den halb geöffneten Mund, glaubte aber, dies gehöre zu den Arien, die ungehört um ihn verklungen. Bald aber glitt alles an seinen in die Ferne gerichteten Blicken ab, die Sirenen verschwanden förmlich vor seiner Entschlossenheit, und gerade als er ihnen am nächsten war, wußte er nichts mehr von ihnen.

Sie aber - schöner als jemals - streckten und drehten sich, ließen das schaurige Haar offen im Winde wehen und spannten die Krallen frei auf den Felsen. Sie wollten nicht mehr verführen, nur noch den Abglanz vom großen Augenpaar des Odysseus wollten sie so lange als möglich erhaschen.

Hätten die Sirenen Bewußtsein, sie wären damals vernichtet worden. So aber blieben sie, nur Odysseus ist ihnen entgangen.

Es wird übrigens noch ein Anhang hierzu überliefert. Odysseus, sagt man, war so listenreich, war ein solcher Fuchs, daß selbst die Schicksalsgöttin nicht in sein Innerstes dringen konnte. Vielleicht hat er, obwohl das mit Menschenverstand nicht

mehr zu begreifen ist, wirklich gemerkt, daß die Sirenen schwiegen, und hat ihnen und den Göttern den obigen Scheinvorgang nur gewissermaßen als Schild entgegengehalten.

Франц Кафка

МОВЧАННЯ СИРЕН

Ось доказ того, що і нехитрі, ба навіть зовсім дитячі методи, можуть послужити порятунком.

Щоб уберегти себе від сирен, Одиссей заліпив вуха воском і наказав прив'язати себе до щогли. Цілком очевидно, що, пропливаючи там, так само могли б чинити з незапам'ятних часів і всі інші, окрім хіба-що тих, кого сирени приманювали ще здалеку; утім цілий світ знав, що такі методи не допомагають. Спів сирен проникав крізь усе, а пристрасть спокушеної жертви не могли б стримати ані ланцюги, ані щогла. Щоправда, Одиссей про це не подумав, хоч і міг про це колись чути. Він повністю покладався на кульку воску і моток ланцюгів, коли плів назустріч сиренам, невинно радіючи цим засобам.

Проте в сирен є ще одна зброя, страшніша од співу – їхнє мовчання. Хоч цього й не траплялося, проте можна припустити, що хтось все-таки врятувався від їхнього співу, проте від їхнього мовчання – точно ніхто. Відчуттю того, що ти здолав їх власними силами, і як наслідок – неспростовній погорді, не зможе протистояти ніщо на світі.

І справді, коли Одиссей наближався, то могутні вокалістки не співали чи то від того, що вірили, що такого суперника здолає лиш мовчання, чи то від того, що вираз самовдоволення на обличчі Одиссея, який у ту мить не думав ні про що інше, окрім воску й ланцюгів, змусив їх миттю забути всі пісні.

Однак Одиссей, кажучи відверто, не чув їхньої мовчанки, проте свято вірив, що вони співали, а він був захищений від їхнього співу. Спершу він миттєво поглянув на оберти їхніх ший, глибоке дихання, вологі від сліз очі, напіввідкритий рот, однак вважав, що все це – елементи виконання арій, які беззвучно лунали довкола нього. Утім уже скоро все розчинилося за його поглядом у далечінь, рішучість змусила сирен прямо-таки зникнути, і якраз тієї миті, коли він був до них найближче, Одиссей взагалі їх не згадував.

Вони ж – прекрасніші, ніж будь-коли – вигиналися і виверталися, віддавши розпущене, страшне волосся вітру, впиваючись пазурами в скелю. Вони більше не спокушали, а прагнули так довго, як тільки можна, ловити блиск великих Одиссеєвих очей.

Були б сирени тоді при свідомості, то могли б знищити їх. А так вони залишилися, де були, лиш Одиссею вдалося від них вирватися.

Про цю всю історію говорять ще й таке: Одиссей, мовляв, був настільки хитрим лисом, що навіть богиня долі не знала, що в нього на умі. Тож,

ARS TRANSLATORICA

можливо, хоч цього більше не може осягнути людський розум, він справді помітив, що сирени мовчали, проте вирішив використати вищеописаний обман як щит проти них та богів.

P.B. Shelley

THE CLOUD

I bring fresh showers for the thirsting flowers,
From the seas and streams;
I bear light shade for the leaves when laid
In their noon-day dreams.
From my wings are shaken the dews that waken
The sweet buds every one,
When rocked to rest on their mother's breast,
As she dances about the Sun.
I wield the flail of the lashing hail,
And whiten the green plains under,
And then again I dissolve it in rain,
And laugh as I pass in thunder.

.....

I am the daughter of Earth and Water,
And the nursling of the Sky;
I pass through the pores, of the oceans and shores;
I change, but I cannot die –
For after the rain, when with never a stain
The pavilion of Heaven is bare,
And the winds and sunbeams, with their convex gleams,
Build up the blue dome of Air –
I silently laugh at my own cenotaph,
And out of the caverns of rain,
Like a child from the womb, like a ghost from the tomb,
I arise, and unbuild it again. –

П.Б. Шеллі

ХМАРКА

Несу прохолоду і свіжую воду
З морів і річок.
Бажаною тінню укрию цвітіння
Крихких квіточок.
Живильну росу для бруньок принесу,
Щоб їх пробудити
Та силу їм дати Матір-Землю кохати
І Сонцю радіти.
Мій град ціпком, гнучким батогом
Смарагд полонин убілить,
А я розчинюся, крізь грім розсміюся
І зливою стану за мить.

.....

З небесної хатки, кохане дитятко
Землі і Води,
Порину додолу, проллюся навколо,
Сягну у глибінь
Земную, кремезну. Та не вмру я, не щезну
З блакитних шатер.
Я сонячні промені й вітряні подихи
Лісів і озер
Всотаю у себе і вирушу в Небо,
Щоби все повторити, –
Як із лона дитя, вийду я з небуття,
Буду заново жити...

Georg Trakl

IM HERBST

Die Sonnenblumen leuchten am Zaun,
Still sitzen Kranke im Sonnenschein.
Im Acker mühen sich singend die Frau'n,
Die Klosterglocken läuten darein.

Die Vögel sagen dir ferne Mär',
Die Klosterglocken läuten darein.
Vom Hof tönt sanft die Geige her.
Heut keltern sie den braunen Wein.

Da zeigt der Mensch sich froh und lind.
Heut keltern sie den braunen Wein.
Weit offen die Totenkammern sind
Und schön bemalt vom Sonnenschein.

Георг Тракл

ВОСЕНИ

Від соняшників палає тин,
Принишкли хворі в хвилях тепла.
У полі спів завели жінки,
Над ними – подзвін монастиря.

Птахи провадять казки про даль,
Над ними – подзвін монастиря.
Із двору ллється скрипковий жаль.
Темніє в бочках барва вина.

Тоді людина не зла зовсім.
Темніє в бочках барва вина.
Покої мертвих стоять навстіж,
Розшиті дотиком літа тепла.

Sam Silva

SPITE

Mama was wrapping some kind of chocolate cookies that she bought to support a local orphanage. Sef came downstairs and stood in the hallway adjoining the dining area where Mama was thus engaged.

The day before he had tried to hang himself with a thin piece of cord. It was something he did in a desperate fit! He wondered if he was going to Hell for it. He thought about this while Mama wrapped the cookies.

Then Mama picked up a piece of twine. She said "Look Sef! This is called a hangman's knot! They used to do this so that the neck would break and people wouldn't choke slowly to death. The next time you play your games with string ... remember this."

For years he did not know what she meant by "games with string."

Сем Сілва

ЗЛІСТЬ

Мама загортала якесь шоколадне печиво, яке вона купила, щоб допомогти місцевому сиротинцю. Сеф спустився по сходах і встав у коридорі перед їдальнею, де поралася мама.

Напередодні він намагався повіситися на тонкій шворці. Зробив він це в хвилину відчаю! Йому було цікаво, чи потрапить він за це до пекла. Він думав про це тоді, як мама загортала печиво.

Згодом мама взяла шматок шпагату. Вона сказала: «Послухай, Сефе! Це – «вузол ката»! Його зав'язували так, щоб шия ламалася і людина не помирала від повільного удушення. Наступного разу, коли бавитимешся у свої ігри з мотузкою ... пам'ятай про це».

Протягом багатьох років йому було невтямки, що вона мала на увазі під «іграми з мотузкою».

Марія Кравцова, Львів, Україна
email: mariia.konovalova@gmail.com

Joanna Leyland

MY NAME IS ELECTRA

I am a very lucky girl and my family is the nicest in the world. Mummy and Daddy are important of course and when we're out we have to behave properly but when we're at home we play and laugh and have lots of fun. "You spoil them!" Mummy says, and she frowns and folds her arms in front of her but then she laughs and kisses him so I know she's not really serious. We have all sorts of games like the one where the hall is the world and the tables and chairs are different countries. Then Daddy tells us all about his travels, but he says the best thing was when he met Mummy and fell in love with her. "Now that's a happy ending," he says.

He's a wonderful Daddy and is always nice and funny. When Mummy sighs and says she's getting lots of white hairs he laughs and says, "I'll be getting them soon and then we'll be two little old people nodding off on the terrace together" then he hugs her till she cheers up. And he lets me ride on his back and gallops round the room making horse noises, then rolls on the floor. Or sometimes we play Hide and Seek or Blind Man's Buff, even if Daddy doesn't really like it. "I want to see everything all the time," he says, "Just look at my beautiful wife and fine children!" but then he laughs and plays it anyway, so he really is a good Daddy.

Nobody is as nice as my Daddy and when I was little I wanted to marry him. Well, I was just little. When I told him he said, "What about Mummy? You don't want me make Mummy unhappy, do you?" Of course I didn't, and he said that I would always be his best and favourite girl and that we would always be special friends, but really special like brother and sister, even if I've got a brother but he is very serious - lots more serious than Daddy.

Mummy is nice too but in a different way. Daddy plays with us and makes us laugh and Mummy tells us bedtime stories. I like the ones she tells about when she was little and learning how to be a queen. She says her Mummy and Daddy were very strict and never had any fun and she only started having fun when she met Daddy. Then she tells us about how they met and it is a wonderful story, just like the old tales but not scary like them. Well, the first part is scary because Daddy had to get past a monster but then he met Mummy and they loved each other at once. "It was just like we'd always known each other", says Mummy, "as if we were part of each other", then she smiles and I know she's remembering.

When Daddy tells the story, my brother wants to hear about the monster and Daddy makes a joke of it because he knows I don't like monsters and terrible things. "It wasn't much of a monster" he says, "I would make a better monster. It didn't attack me and finish me off. It wanted to talk and play guessing games." Then he laughs, and if Mummy's there, he says, "Just like a woman - talk, talk, talk." "Half a woman,"

she says, "don't forget the lion part," then he laughs and says, "Yes, but the top part was a woman, so I knew it would think like a woman, and that whatever the question was, the answer would be 'a man'". Then they both laugh and she says that's just like him, never serious about anything.

That's my favourite story because Daddy is the hero in it and everyone lives happily ever after.

Джоанна Лейленд

МЕНЕ ЗВАТИ ЕЛЕКТРА

Я дівчинка, якій завжди таланить, а сім'я в мене - найкраща у світі. Матуся й татусь, звісно, серйозні. І коли ми кудись ідемо, то маємо чемно поводитися, але, коли ми вдома, то бавимося й сміємося, і дуже весело проводимо час.

«Ти їх розбещуєш!» – говорить матуся, і вона насуплюється та складає руки навхрест, але згодом сміється і цілує його. То ж я знаю, що вона це несерйозно. Ми бавимося в найрізноманітніші ігри, наприклад, де передpokій – це всесвіт, а столи й стільці – різні країни. Тоді татусь розповідає нам про свої подорожі й каже, що найкращою було, коли він зустрів матусю і полюбив її. «Ось вам і щасливий кінець», – говорить він.

Він - чудовий татусь, завжди милий і смішний. Коли матуся зітхає й каже, що в неї з'являється багато сивого волосся, він сміється і відповідає: «У мене теж незабаром з'явиться, і тоді ми удвох станемо старенькими людьми, які разом кунятимуть на терасі», - тоді він обіймає її, доки вона не повеселішає. А ще він дозволяє мені їздити у нього на горгошах, і щодуху стрибає по кімнаті, іржучи, як коник, а тоді катуляється по підлозі. А деколи ми граємо в квача чи піжмурки, навіть, якщо татусю це не зовсім подобається. «Я хочу постійно все бачити, – говорить він. – Тільки-но подивіться на мою красуню-дружину і чудових діточок!» – але тоді він сміється й все одно бавиться, тож він, дійсно, гарний татусь.

Немає нікого кращого за мого татуся, і коли я була маленькою, то хотіла з ним одружитися. Ну, просто я ще була малою. Коли я йому це розповіла, він запитав: «А як же матуся? Ти ж не хочеш, щоб я зробив матусю нещасною, чи не так?» Звісно, я не хотіла, і він сказав, що я завжди буду його найкращою і найулюбленішою дівчинкою, і що ми завжди будемо нерозлучними друзями. Насправді нерозлучними, як брат і сестра, навіть, якщо у мене є брат, але він дуже серйозний – набагато серйозніший за татуся.

Матуся теж хороша, але по-іншому. Татусь бавиться з нами і смішить, а матуся оповідає казки. Мені подобаються ті, у яких вона розповідає, як була маленькою, і про те, як стати королевою. Вона каже, що її матуся і татусь були дуже суворими і ніколи не веселилися, і що вона почала веселитися тільки тоді,

коли зустріла татуся. Тоді вона розповідає про їх зустріч, і це чудова історія, така ж, як і старі казки, але не така страшна, як вони. Ну, перша частина страшна, бо татусь мав оминати страховисько, а потім він зустрів матусю, і вони одразу полюбили один одного. «Це було так, наче ми завжди знали один одного, – говорить матуся, – наче ми були половинками одного цілого», - тоді всміхається, і я бачу, як вона пригадує.

Коли татусь розповідає цю історію, мій брат хоче почути про страховисько, а татусь жартує з цього, бо знає, що я не люблю страховиськ та інших жахів. «Не таке це було і страховисько, – говорить він. – З мене б краще вийшло. Воно не напало на мене і не прикінчило. Воно хотіло балакати і відгадувати загадки». Тоді він сміється і, якщо матуся поруч, говорить: «Схоже на жінку: балакати, балакати, балакати». «Напівжінку, – відповідає вона, – не забувай про левову частину». Тоді він сміється і говорить: «Так, але голова в неї була жіноча, тож я знав, що думатиме вона, як жінка, і яким би не було питання, відповіддю буде: «Чоловік»». Тоді вони обоє сміються, а вона каже, що це так на нього схоже – завжди несерйозний.

Це моя улюблена історія, бо татусь у ній – герой, і всі живуть довго і щасливо.

Luke Thompson

SCARECROW

So we hired this scarecrow. Yincen. My sister saw the ad in the Cambrian News and said 'Is he for real?' so I called him up to see. We met in the afternoon and in the evening I called him again to say the job was his. This was Sunday. I showed him the plot and we watched at the kitchen window so he could see the birds he was meant to scare. He took it all in, but I could see his hands shake. I said 'Are you nervous?' He said he had Essential Tremors and he probably drank too much, but the shaking helped his work. 'Makes you look real,' he said. Before dawn every morning I let the cat out, and I see Yincen setting up. I think it's nice he's there and I wave, and he waves.

Люк Томпсон

ОПУДАЛО

Отож, ми взяли на роботу оце опудало – Їнсента. Моя сестра побачила оголошення в газеті Кембріен Ньюз і каже: «Він це серйозно?» – тож я подзвонив йому, щоб перевірити. Ми зустрілися по обіді, а ввечері я знову йому зателефонував, щоб сказати, що робота його. Це була неділя. Я показав йому ділянку, і ми оглянули її з вікна на кухні, щоб він побачив пташок, яких мав лякати. Він усе втямив, але я бачив, як тремтіли його руки. Я запитав: «Ви нервуєте?» Він відповів, що має есенціальний тремор і, напевно, забагато випив, проте тремтіння допомагає у роботі. «Виглядає так, наче ти справжній», – сказав він. Кожного ранку на світанку я випускаю кота гуляти і бачу, як стоїть Їнсент. Я думаю, як добре, що він там, і махаю йому, а він махає у відповідь.

Marcela Carbajo

THINGS WE DO NOT WANT TO HEAR

She turned around on the bed to avoid the light that came from the window. She embraced the cushion she had set aside during her nap and kicked the sheet until releasing her feet from under it.

"You are awake already." he said, appearing at the door of the bedroom.

"Almost...." she whispered. She could have slept forever.

He came in and sat on the edge of the bed. It squeaked.

"Could you prepare some tea?"

"Please, put the water on and I'll prepare it."

"Bad mood?"

She turned around again towards the light coming from the window. That light reminded her that there was activity out of her bed, out of her house.

"I am tired."

"You took a two hour nap."

She repeated, with a sigh, "I am tired."

He went to the kitchen and she could hear the noise of the water running into the kettle and the sound of a match lighting. Then, he turned on the television and she heard a dialogue in English and the laughter of a studio audience. Soon after, the kettle began to whistle

"The water is ready." he warned.

She stretched on the bed and then sat-up, still clutching the cushion in her arms. The kettle continued whistling. She pressed the cushion strongly against her chest.

"Please, turn that off."

The whistling stopped. Thank heavens, she thought, it was going to drive me crazy. She looked for her slippers under the bed and stood up. She went to the bathroom and washed her face. I should take a shower, she thought. I should take a shower to cry in peace. She walked with heavy steps towards the kitchen. He was watching a sitcom laughing quietly from time to time. She asked:

"What kind of tea?"

"Mint" he answered without looking at her. She poured two cups and sat close to him, fixing her eyes on the screen

"I bought a lottery ticket today."

"What?" he asked, absentmindedly. She did not answer.

"When is the draw?"

"Tomorrow. Two million."

"But they take a lot out of it for taxes. You don't believe that you are going to win two million, do you?"

ARS TRANSLATORICA

He took a sip of tea making a slurping noise. Since when does it bother me that he slurps? she asked herself. At the beginning, she hadn't even noticed it, soon she began to become aware of it and now it bothered her terribly, exasperated her. Poor man, it was not his fault. He had always been making noise when drinking tea. He had been making noise for the past twenty years.

"Please, stop making that noise when you're drinking."

He looked at her for some seconds, surprised and whispered, "You are in a bad mood."

"I am depressed."

He continued watching television. After some minutes, he laughed again echoing the laughs in the studio. Why did it have to be like that? Why do things have to change that much?

"I have been depressed for some days." she reminded him and herself.

The sitcom finished. She took the empty cups to the sink. He switched the channel and she sat again next to him. It was a documentary on some place by the sea, a kind of fishermen's town. It is a gorgeous place, she thought. She could live there. It was cold there, people were wearing thick coats and scarves and they were trying to protect themselves from the wind. She would give anything to be walking next to the sea, feeling cold. And later she would have a cup of hot coffee, coffee with cinnamon. Yes, she could live that way. It would be a wood house, like the one she was seeing on the screen, by that sea, and she would have her violin and some scores. On sunny days, she would sit next to the window and play the violin. How long had it been since playing anything at all? Centuries. On cold days she would bake some bread or drink coffee in the kitchen, reading something. She could take the handicraft cups that they had bought in Uruguay with her. Those cups would go well with her new kitchen, the sea and the cold weather. He surely was not going to miss the cups. He had never paid much attention to the objects of the house, except for some records. Perhaps she would take some records with her too, some jazz. He was not going to miss jazz records. But...where was she going to play them? They had only one record player. Television yes, she could take the little one, the one they had in their bedroom. But what would be the point of having a TV set in that place?

He switched the channel again just when they were going to show the wooden pier of that little town. She was about to protest but she realized that she did not have enough energy for that. Instead, she started to examine the kitchen carefully, evaluating each watercolor on the wall, each shelf, the spice box, the plants, the pots. She liked the copper pots. Then she started to think about how the kitchen would look like if she took everything away: the empty nails on the walls with the rectangular traces of dust, the faded-out paint shaping the objects that used to be there and the things rearranged on the shelves. He would die. But nobody dies for that reason, she tried to convince herself. But she felt sadder. He switched the channel again and put on a soccer game. She lit a cigarette.

"Still depressed?"

She did not answer.

"Then I'd rather not speak to you." he decided, "When you are like this it is better not to talk to you"

"Why?"

"Why what?"

"Why is it better not to talk to me?" she insisted. He did not answer. She almost begged:

"I want to know why it is better."

"Because you are going to say things that are going to hurt me."

Poor man, she thought. He is scared. At least, that was the most sincere thing they had said to themselves in a long time. She stood up with a sigh, washed the cups and put them on a cloth to dry. Then, she opened the cupboard and checked if there was any flour left.

"Would you like me to make some lemon cookies?"

"Great." he said, smiling.

Марсела Карбайо

РЕЧІ, ЯКІ МИ НЕ ХОЧЕМО ЧУТИ

Вона перевернулася на ліжку, щоб світло з вікна не потрапляло на неї. Обійняла подушку, яку відсунула під час сну і зіштовхнула простирadlo перш ніж вивільнити з-під нього ногу.

«Ти вже проснулася», – сказав він з'явившись у дверях спальні.

«Майже...», – прошепотіла вона. Вона могла б проспати вічність.

Він зайшов і сів на краю ліжка. Воно заскрипіло.

«Зробиш чай?».

«Постав, будь ласка, воду і я зроблю».

«Поганий настрій?»

Вона знову розвернулася до світла, яке падало з вікна. Те світло нагадувало їй, що існує життя за межами її ліжка, за межами її дому.

«Я змучена».

«Ти дримала зо дві години».

Вона повторила зітхнувши: «Я змучена».

Він пішов на кухню і вона почула шум води, яка наповнювала чайник і звук запалюваного сірника. Тоді він увімкнув телевізор і вона почула діалог англійською і сміх глядачів у студії. Трохи згодом чайник почав свистіти.

«Вода закипіла», – попередив він.

Вона розтягнулася на ліжку, а тоді сіла, все ще тримаючи в руках подушку. Чайник продовжував свистіти. Вона міцно притисла подушку до грудей.

«Будь ласка, зніми його».

Свист припинився. «Хвала небесам, – подумала вона – це звело б мене з розуму». Вона знайшла під ліжком капці і встала. Вона пішла до ванної і вмила обличчя. «Треба прийняти душ, – подумала вона – Треба прийняти душ, щоб поплакати на самоті». Вона почовгала на кухню. Він дивився комедійний серіал, подекуди стиха хіхікаючи. Вона запитала:

«Який саме чай?».

«М'ятний», – відповів він не дивлячись на неї. Вона налила дві чашки і сіла біля нього, впинаючись в екран.

«Я купила лотерейний квиток сьогодні».

«Що?», – машинально запитав він. Вона не відповіла.

«Коли жеребкування?».

«Завтра. Два мільйони».

«Але вони знімають багато податку. Ти ж не думаєш, що виграєш два мільйони, чи не так?».

Він зробив ковток чаю, сьорбаючи його. «Відколи це мене дратує його сьорбання?», – запитала вона себе. Спочатку вона навіть не помічала цього, згодом почала це усвідомлювати, а тепер це її жахливо дратувало, бісило її. Бідолашний, це не була його провина. Він завжди сьорбав, коли пив чай. Він сьорбав вже останні двадцять років.

«Будь ласка, припини сьорбати, коли п'єш».

Він подивився на неї впродовж декількох секунд, здивований, а тоді прошепотів: «В тебе поганий настрій».

«В мене депресія».

Він продовжував дивитися телевизор. Через декілька хвилин він знову засміявся повторюючи сміх у студії. «Чому все мало бути так? Чому все мало так сильно змінитися?».

«В мене вже декілька днів депресія», – нагадала вона йому і собі.

Комедійний серіал закінчився. Вона забрала порожні чашки в умивальник. Він переключив канал і вона знову сіла біля нього. Йшов документальний фільм про якесь місце біля моря, щось схоже на рибацьке містечко. «Це дивовижне місце», – подумала вона. Вона могла б там жити. Там було холодно, люди були вдягнені в грубі пальта та шалики і вони намагалися захистити себе від вітру. Вона могла б віддати що завгодно, щоб прогулюватися біля моря, відчувати холод. А потім вона випила б філіжанку гарячої кави, кави з корицею. Так, вона могла б так жити. Це був би дерев'яний будиночок, схожий на ті, що вона бачила на екрані, біля цього моря і в неї були б із собою її скрипка і ноти. У сонячні дні вона сиділа б біля вікна і грала б на скрипці. Скільки вже пройшло часу відколи вона востаннє хоч щось грала? Сотні років. У холодні дні вона пекла б хліб чи пила каву на кухні читаючи щось. Вона могла б забрати з собою ті чашки ручної роботи, що вони купили в Уругваї. Ті чашки добре б пасували до її нової кухні, моря та холодної погоди. Він однозначно не сумував би за цими чашками. Він майже ніколи не звертав уваги на речі у будинку, окрім деяких платівок. Можливо вона забрала б із собою і декілька платівок, скажімо

джазових. Він би не сумував за джазовими платівками. Але...на чому вона б їх ставила? Вони мали лише один грамофон. Телевізор – так, вона могла б забрати маленький, той, що стоїть у їх спальні. Але який сенс мати телевізор в такому місці?

Він знову переключив канал, якраз тоді, як вони мали показати дерев'яний пірс у тому містечку. Вона хотіла запротестувати, але усвідомила, що не має достатньо сил для цього. Натомість, вона почала ретельно вивчати кухню, оцінюючі кожен колір акварельних фарб на стінах, кожну полицю, коробку з прянощами, рослини, горщики. Їй подобалися мідні горщики. Потім вона задумалася як би виглядала кухня, якби вона все забрала: самотні цвяхи на стінах з прямокутними слідами пилу, вицвіла фарба по формі речей, які колись були на цьому місці і переставлені на полицях речі. Він би помер. Але ж ніхто не помирає з цієї причини – вона спробувала переконати себе. Проте вона ще більше засумувала. Він знову переключив канал і зупинився на футболі. Вона запалила цигарку.

«Досі депресуєш?»

Вона не відповіла.

«Тоді мені краще не говорити до тебе, – вирішив він – Коли ти така – до тебе краще не говорити».

«Чому?».

«Що чому?».

«Чому краще до мене не говорити?», – наполягала вона. Він не відповів. Вона майже благала:

«Я хочу знати чому це краще».

«Тому, що тоді ти говориш речі, які мене ображають».

«Бідолашний», – подумала вона. Він наляканий. Принаймні, це була найщиріша річ, яку вони сказали одне одному впродовж довгого часу. Вона встала зітхнувши, помила чашки і поставила їх на рушник, щоб ті сохнули. Тоді вона відкрила шафу і подивилася чи є борошно.

«Хочеш, щоб я зробила лимонні тістечка?»

«Чудово», – відповів він усміхаючись.

Joanna Leyland

TO SIT IN THE SUN

Don't ask me, dearie. I wouldn't know about that. As I said, I'm just a neighbour of theirs - that's right, that little white house there on the corner, the one with the fig tree next to it. And yes, I saw it all. Not that I was watching - I believe in keeping myself to myself - but a body couldn't help noticing. First all the coming and going with him being ill, then the weeping and wailing when he died - of course I went to pay my respects, that's only right - and I saw them carry the poor lamb from the village, lay him out proper and wall up the tomb. I did feel sorry for the two girls, I must say.

What? Yes, that's right, dearie. Four days later it was - just as things were getting back to normal. Some sort of preacher. The girls must have sent for him - with never a word to anyone - and up he walked, bold as anything, with a bunch of followers too. You can imagine the talk. And then to go on up to the tomb, with near enough the whole village hard on their heels. No, I didn't go - not decent, I thought, stirring people up, giving them false hopes, but I was wrong, wasn't I? The preacher did it - got them to open the tomb and called out, so they say, and that was that. Back they all came, the two girls crying and hugging their brother, half the crowd jabbering with excitement and the other half - you know, looking sideways and not really sure. I wasn't sure myself, come to that.

Afterwards? Well, when the preacher left and all the fuss had died down, I asked his sisters if they needed any help to keep an eye on him. They couldn't thank me enough. First it was just for a few hours, then they started bringing him over in the morning and taking him home at night, then they asked me if I could you know, have him permanent. Like I said, I'm a widow, and they ... well, dearie, let's just say I'm not too proud to accept a little something for having him.

Mind? Bless you, no, of course I don't mind. Well, you can see for yourself, dearie. He just sits there mostly. I talk to him, of course - well, a body needs some company - but if I don't No, he's no trouble at all. He just likes to sit in the sun.

Джоанна Лейленд

СИДИТИ НА СОНЦІ

Не питайте мене, дорогенька. Звідки мені знати про це. Як я і казала, я лише їхня сусідка – саме так, той маленький білий будинок на розі, коло якого росте фігове дерево. І так, я все це бачила. Не те, щоб я спостерігала – я волію

бути наодинці – проте я не могла цього не помітити. Спочатку усі ці люди, що приходили та йшли коли він хворів, потім ридали і голосили, коли він помер – звісно я прийшла віддати шану, як і належить – і я бачила, як вони несли бідолашного з селища, поклали його як годиться і закрили склеп. Мушу визнати, мені і справді було шкода цих двох дівчат.

Що? Так, правильно, дорогенька. Це сталося чотири дні потому – якраз коли все почало ставати на свої місця. Якийсь проповідник. Напевно це дівчата його покликали – не сказавши нікому ані слова – і ось він прийшов, лисий, як коліно, теж принісши букет квітів. Можете уявити собі цей поголос. А потім підійшов до склепу і майже усе селище зібралось за ним. Ні, я не піша – непристойно – подумала я – підбадьорювати людей, подавати їм марні надії, проте я помилялася, чи не так? Проповідник зробив це – наказав їм відкрити склеп і голосно окликнув, так вони кажуть, і на цьому було все. І назад вони відступили, дві дівчини плакали та обіймали свого брата, частина натовпу приголомшливо бубоніла, а інша частина – ну, знаєте, дивилася по сторонам з певною недовірою. Я і сама не була переконана, якщо на те пішло.

Опісля? Ну, коли проповідник пішов і гамір стих, я запитала його сестер, чи потребують вони допомоги у догляді за ним. Вони були безмежно вдячні. Спочатку це займало лише декілька годин, потім вони почали приводити його зранку і забирати додому ввечері, а потім вони запитали чи не могла б я ... ну, знаєте, залишити його назавжди. Як я і казала, я вдова, а вони ... ну, дорогенька, просто скажімо я абсолютно не пишаюся тим, що приймаю невеличку подяку за те, що сиджу з ним.

Чи я проти? Заради Бога, ні, звісно я не проти. Ну, самі переконайтеся, дорогенька. Він переважно просто сидить тут, звісно я до нього говорю – ну, кожному потрібне товариство – але якщо я цього не роблю ... Ні, від нього жодного клопоту. Він просто любить сидіти на сонці.

Thomas Moor

THOSE EVENING BELLS

Those evening bells! those evening bells!
How many a tale their music tells
Of youth, and home, and that sweet time
When last I heard their soothing chime!

Those joyous hours are pass'd away
And many a heart, that then was gay,
Within the tomb now darkly dwells
And hears no more those evening bells!

And so 'twill be when I am gone,
That tuneful peal will still ring on,
While other bards shall walk this dells,
And sing you praise, sweet evening bells.

Томас Мур

ВЕЧІРНІЙ ДЗВІН

Вечірній дзвін! Вечірній дзвін!
О, як бентежить душу він!
Я дім згадав і юні дні,
Як він колись лунав мені.
Літа промчались молоді,
Й хто так радів, кохав тоді,—
Скількох вже взяв могильний тлін,
Й не чути їм вечірній дзвін.
Піду за ними вслід і я,
Та вічна ця мелодія.
Вже інші йдуть мені взамін
Оспівувати вечірній дзвін.

Thomas Hardy

Томас Харді

THE DARKLING THRUSH

ВІЩИЙ ДРОЗД

I leant upon a coppice gate,
When Frost was spectre-gray,
And Winter's dregs made desolate
The weakening eye of day.
The tangled vine-stems scored the sky
Like strings of broken lyres,
And all mankind that haunted nigh
Had sought their household fires.
The land's sharp features seemed to me
The Century's corpse outleant,
Its crypt the cloudy canopy,
The wind its death-lament.
The ancient pulse of germ and birth
Was shrunken hard and dry,
And every spirit upon earth
Seemed fervorless as I.
At once a voice arose among
The bleak twigs overhead,
In a full-throated evensong
Of joy illimited.
An ancient thrush, frail, gaunt and small,
With blast-beruffled plume,
Had chosen thus to fling his soul
Upon the growing gloom.
So little cause for carolings
Of such ecstatic sound
Was written on terrestrial things
Afar or nigh around,
That I could think there trembled through
His happy good-night air
Some blessed Hope, whereof he knew,
And I was unaware.

Дерева іній притрусив,
Де брів я одиноко.
Зимовий вечір уже згасив
Дня слабосильне око.
Сплетіння віт угорі, їх мах,
Мов струни арф розбитих.
Ховався люд увесь у хатах,
Теплом печей зігрітих.
Війнуло з суцього всього
Століття трупу тлінням,
Де хмар шатром – був склеп його,
А вітер – голосінням.
У потоці древньому буття
Все стигло і німіло,
А де ще й жевріло життя,–
Те, як і я, лиш скніло.
Та раптом голос прозвучав
Крізь млу і віття беж:
Це вечір піснею стрічав
У радості без меж
Старий, облізлий, кволий дрозд –
Незатишно й йому –
Та слав душі своєї брость
У вічність і пітьму.
Хай зовсім не було підстав
Для гімнів: сумно й голо,
І холод все земне скував,
Куди не глянь навколо.
Щасливо так цей спів лунав
І серцю стільки видав
Благих надій, що він уже знав,
А я іще – не відав.

Robert Burns

TO A MOUSE

On Turning up in Her Nest with the Plough, November, 1785

Wee, sleekit, cowrin, tim'rous beastie,
O, what a panic's in thy breastie!
Thou need na start awasae hasty,
Wi' bickering brattle!
I wad be laith to rin an' chase thee
Wi' murd'ringpattle!

I'm truly sorry man's dominion,
Has broken nature's social union,
An' justifies that ill opinion,
What makes thee startle
At me, thy poor, earth-born companion,
An' fellow-mortal!

I doubt na, whiles, but thou mayst thieve;
What then? poor beastie, thou maun live!
A daimenicker in a thrave
'S a sma' request;
I'll get a blessin wi' the lave,
An' never miss't!

Thy wee bit housie, too, in ruin!
It's silly wa's the win's are strewin!
An' naething, now, to big a new ane,
O' foggage green!
An' bleak December's winds ensuin,
Baithsnell an' keen!

Thou saw the fields laid bare an' waste,
An' weary winter comin fast,
An' cozie here, beneath the blast,
Thou thought to dwell -
Till crash! the cruel coulter past
Out thro' thy cell.

That wee bit heap o' leaves an' stibble,
Has cost thee mony a weary nibble!
Now thou'sturn'd out, for a' thy trouble,
But house or hald,
Tothole the winter's sleety dribble,
An' cranreuchcauld!

But Mousie, thou art no thy lane,
In proving foresight may be vain;
The best-laid schemes o' mice an' men
Gang aft agley,
An' lea'e us nought but grief an' pain,
For promis'd joy!

Still thou art blest, compar'dwi' me;
The present only toucheth thee:
But och! I backward cast my e'e,
On prospects dreaer!
An' forward, tho' I canna see,
I guess an' fear!

Роберт Бернс

ДО МИШИ,

вивернувши плугом її кубло в листопаді 1785 року

Маленький зляканий звірку,
Дарма панічну і прудку
Ти спритність виявив таку:
Тобі вдогін
Моєму не летіть шкребку –
Для плуга він!

Як жаль, що з-за людських провин
Природі я вже більш не син,
І цьому доказ ще один –
Увесь твій страх;
Я ж друг тобі і до сивин,
Бо жде нас прах!

Ти крадеш у мене далєбі:
Що ж, треба жити і тобі!

Та брав ти збіжжя не торби,
А жменьку лиш:
Не став би, взявши те собі,
Я багатіш!

Твоє житло я розорив:
У нім завивання вже вітрів
Й немає літа, щоб зумів
Нове знайти,
Де від грудневих холодів
Ховався б ти.

Глянь, спорожнілі поле й луг
Зими ждуть і розгулу хуг -
А тут, не відаючи туг,
Ти б мав покій.
Та враз – о жах! – руйнує плуг
Притулок твій!

Кубельце з листя і стерні –
Пішли на це всі літа дні;
Нема домівки вже – й страшні
Незгоди ждуть,
Як дні холодні і хмурні
Зими прийдуть.

Надії наші, друже мій,
Розвіяв долі буревій,
Малі ужинки мій і твій
На втіх лану,
Засіяв щастям ниву мрій –
А горе жну!

З нас двох щасливішим ти став,
Бо в сьогодніні постраждав,
Я ж і минуле б знов згадав, –
Там тільки прах!
І в завтра глянути б жадав –
Та застить жах!

John Milton

TO NIGHTINGALE

O Nightingale, that on yon bloomy Spray
Warbl'st at eeve, when all the Woods are still,
Thou with fresh hope the Lovers heart dost fill,
While the jolly hours lead on propitious May,
Thy liquid notes that close the eye of Day,
First heard before the shallow Cuckoo's bill
Portend success in love; O if Jove's will
Have linkt that amorous power to thy soft lay,
Now timely sing, ere the rude Bird of Hate
Foretell my hopeles doom in som Grove ny:
As thou from yeer to yeer hast sung too late
For my relief; yet hadst no reason why,
Whether the Muse, or Love call thee his mate,
Both them I serve, and of their train am I.

Джон Мільтон

ДО СОЛОВ'Я

О солов'ю, твій спів у гаю дзвенить
У травневий вечір і нас усіх чарує!
Надію він закоханим дарує –
Весни блаженство, що у нім бринить,
Склепить дню очі осяйні велить
До того, як зозуля провіщує
Любові збитки. Хай же в нім нуртує
І пристрасть, і жага, щоб заглушить
Крикливу пересмішницю у лузі,
Від глузувань чиїх знов затужу.
Ти з року в рік дбав, щоб не був я в тузі,
Й давав розраду, хоч уже й не скажу,
Більш спільником Любові був чи Музи –
Я ж їм обом однаково служу.

Robert Burns

POOR MAILIE'S ELEGY

Lament in rhyme, lament in prose,
Wi' saut tears tricklin down your nose;
Our Bardie's fate is at a close,
Past a' remead!
The last, sad cape-stane of his woes;
Poor Mailie's dead!

It's no the loss of warl's gear,
That could sae bitter draw the tear,
Or mak our Bardie, dowie, wear
The mourning weed:
He's lost a friend an' neebor dear
In Mailie dead.

Thro' a' the toun she trotted by him;
A lang half-mile she could descry him;
Wi' kindly bleat, when she did spy him,
She ran wi' speed:
A friend mairfaithfu' ne'er cam nigh him,
Than Mailie dead.

I wot she was a sheep o' sense,
An' could behave herselwi' mense:
I'll say 't, she never brak a fence,
Thro' thievish greed.
Our Bardie, lanely, keeps the spence
Sin' Mailie's dead.

Or, if he wanders up the howe,
Her livin image in her yowe
Comes bleatin till him, owre the knowe,
For bits o' bread;
An' down the briny pearls rowe
For Mailie dead.

She was nae get o' moorlan tips,
Wi' twatedket, an' hairy hips;

ARS TRANSLATORICA

For her forbears were brought in ships,
Frae 'yont the Tweed:
A bonier fleesh ne'er cross'd the clips
Than Mailie dead.

Wae worth the man wha first did shape
That vile, wanchancie thing – a rape!
It maksguid fellows girn an' gape,
Wi' chokin dread;
An' Robin's bonnet wave wi' crape
For Mailie dead.

O a' ye bards on bonieDoon!
An' wha on Ayr your chanters tune!
Come, join the melancholious croon
O' Robin's reed!
His heart will never get aboon!
His Mailie's dead.

Роберт Бернс

ЕЛЕГІЯ НА СМЕРТЬ БІДОЛАШНОЇ ОВЕЧКИ МЕЙЛ

У віршах тужу, сумую в прозі,
З очей у мене ллються сльози –
Ах, долі сповнилися погрози,
Відчай пройма,
У скорботі серце й в знемозі:
Уже Мейл нема!
Не став би й від скарбу втрати
Так безутішно я ридати;
Та змусила співця страждати
Печаль німа,
Яку любив так споглядати,
Уже Мейл нема!
Що з нею вдосвіта стрічався
Й до смерку вже не розлучався;
Що бігла, як десь відлучався,
Навстріч сама;
Що в неї вірності навчався –
Уже Мейл нема!
Була тямуща від природи

ARS TRANSLATORICA

Й ніколи не чинила шкоди,
Забравшись у чужі городи, -
Гріхів же тьма
У інших з їхньої породи –
Уже Мейл нема!
Почувши мекання ягняти,
Спішу, щоб хліба йому дати:
Таке ж воно, як його мати;
То ж обніма
Рука його, щоб сумувати:
Уже Мейл нема!
Вона була не з місцевих,
Завезена з отар двірцевих,
Бо тут овець таких взірцевих
Шукати дарма;
Взять вовну – варта пряж парчевих:
Уже Мейл нема!
Хай той повік не зна спочину,
Хто видумав петлю – причину
Біди, що й нам несе кончину,
Як вверх здійма...
Ллю сльози на її овчину:
Уже Мейл нема!
До мене ж, барди Ейру й Дуна!
Хай смуток мій озвучать струни;
Живе хай в пісні вічно юна
Вона, всіма
Оспівана за тонкість руна:
Уже Мейл нема!

John Keats

ON THE GRASSHOPPER AND CRICKET

The poetry of earth is never dead:
When all the birds are faint with the hot sun,
And hide in cooling trees, a voice will run
From hedge to hedge about the new-mown mead;
That is the Grasshopper's - he takes the lead
In summer luxury,- he has never done
With his delights; for when tired out with fun
He rests at ease beneath some pleasant weed.
The poetry of earth is ceasing never:
On a lone winter evening, when the frost
Has wrought a silence, from the stove there shrills
The Cricket's song, in warmth increasing ever,
And seems to one in drowsiness half lost,
The Grasshopper's among some grassy hills.

Джон Кітс

КОНИК І ЦВІРКУН

Поезія землі повік не згине...
Як в спеку у гаю пташки мовчать,
Над лугом, де скошили сіножать,
Від живоплотів дзвінко голос лине:
Це коник – вже не лицарство пташине,
Один він славить літню благодать.
Ні з чим його блаженства не зрівнять,
Втомившись, лиш на мить в тіні спочине.
Не завмира поезія землі:
У самотній вечір, як вдягне зима
Все у мовчання, піснею озветься
Цвіркун з-за печі, ніжачись в теплі.
Тому ж, хто літом жив й уже дріма, –
Це коник в лузі серед трав здається.

William Wordsworth

DAFFODILS

I WANDER'D lonely as a cloud
That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the Milky Way,
They stretch'd in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.

The waves beside them danced; but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not but be gay,
In such a jocund company:
I gazed—and gazed—but little thought
What wealth the show to me had brought:

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

Вільям Вордсворт

НАРЦИСИ

Самотній брів, мов хмарка в небі,
Що плине в далеч голубу,
Як враз побачив обіч себе
Нарцисів золотих юрбу:
Біля води, де вітерець,
З-попід дерев зійшлися в танець.
Суцільним пасмом, наче зорі,
Що у Чумацький Шлях злились,
І, як сам берег, неозорі,
Вони вздовж озера тяглись;
Сплітав голівки у вінок
Їх тисячами цей танок.
І хвилі в танці теж, та їхній
Затьмарив квітів жвавий гурт.
Поете, смуток твій тут лишній,
Підтримай їх веселий спурт!
Я лиш дививсь, ще знать не міг:
Це - скарб мій, ось він – біля ніг.
Бо варто очі лиш зімкнуть
У задумі, як видіння ті
В душу спомином сягнуть
У моїй блаженній самоті,
І серце в радості без меж
З нарцисами танцює теж.

William Wordsworth

THE SOLITARY REAPER

Behold her, single in the field,
Yon solitary Highland Lass!
Reaping and singing by herself;
Stop here, or gently pass!
Alone she cuts and binds the grain,
And sings a melancholy strain;
O listen! for the Vale profound
Is overflowing with the sound.

No Nightingale did ever chaunt
More welcome notes to weary bands
Of travellers in some shady haunt,
Among Arabian sands:
A voice so thrilling ne'er was heard
In spring-time from the Cuckoo-bird,
Breaking the silence of the seas
Among the farthest Hebrides.

Will no one tell me what she sings?--
Perhaps the plaintive numbers flow
For old, unhappy, far-off things,
And battles long ago:
Or is it some more humble lay,
Familiar matter of to-day?
Some natural sorrow, loss, or pain,
That has been, and may be again?

Whate'er the theme, the Maiden sang
As if her song could have no ending;
I saw her singing at her work,
And o'er the sickle bending;--
I listened, motionless and still;
And, as I mounted up the hill,
The music in my heart I bore,
Long after it was heard no more.

Вільям Вордсворт

САМОТНЯ ЖНИЦЯ

На неї глянь, одну в полі,
Самотню дівчину оту,
Що жне, співаючи на волі,
Й спинись, забудь про суєту.
Зріза й кладе пучечки жита,
Й лунає пісня сумовита.
Прислухайся – простір нив і лук
Уже переповнює цей звук!
Чи міг би й солов'їний спів
Милішим будь мандрівнику,
Як тїнь оази в решті зрїв
Серед Аравії піску?
І зозулі голосом лани
Чи б так озвучив шал весни,
Шлючи відлуння в даль морїв
Довкіл Гебридських островів?
І хто б сказав, про що цей спів?
У нїм, може, смутком лине ввись
Печальний спомин давніх днів
Про битви, що були колись?
Чи, може, цей мотив ввїбрав
Журбу й жалї недавніх справ?
Сум, спомин, втрати, бїль, любов
–
Усе, що було й будь може знов.
Здалось, цим звукам у полі тїсно,
Й що без кїнця бринїти їм;
І зрїв, як вона у праці й пісні
Схилялася над серпом своїм.
Я слухав, співом тим проймався
Й коли на горб вже підїймався.
Й тїй музиці, що нїс мїй слух,
Уже бїльше не торкнутися вух.

William Blake

SOFT SNOW

I walked abroad in a snowy day:
I ask'd the soft snow with me to play:
She played & she melted in all her prime,
And the winter call'd it a dreadful crime.

Вільям Блейк

СНІГ

Раз якось у лузі гуляв я зимою,
І сніг я просив, щоб погрався зі мною.
Він грався й розтанув – його вже нема,
І злочином все це назвала зима.

William Shakespeare

SONNET 91

Some glory in their birth, some in their skill,
Some in their wealth, some in their bodies' force,
Some in their garments, though new-fangled ill,
Some in their hawks and hounds, some in their horse;
And every humour hath his adjunct pleasure,
Wherein it finds a joy above the rest:
But these particulars are not my measure;
All these I better in one general best.
Thy love is better than high birth to me,
Richer than wealth, prouder than garments' cost,
Of more delight than hawks or horses be;
And having thee, of all men's pride I boast:

Wretched in this alone, that thou mayst take
All this away and me most wretched make.

Вільям Шекспір

СОNET 91

Хто хвалиться походженням, хто вмінням,
Хто силою, хто з погребів вином,
Хто одягом, хто дорогим камінням,
Хто соколом, хортами, скакуном.
З них кожен має й інші вподобання,
Але знаходить радість у чімсь однім.
Мені ж одне дісталось надбання,
Та інші всі вмістились у нім.
Твоя любов за родовід знатніша,
За скарб дорожча, краща за вбрання,
За полювання з соколом миліша,
Вельможніша за титули й звання.
Ти можеш все забрати, чим володію.
О, як тоді одразу ж я збіднію!

William Blake

THE TYGER

Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?

In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand dare seize the fire?

And what shoulder, and what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? and what dread feet?

What the hammer? what the chain?
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp
Dare its deadly terrors clasp?

When the stars threw down their spears,
And watered heaven with their tears,
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?

Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?

Вільям Блейк

ТИГР

Тигре! Тигре! Ти уніч
Сяєш з нетрів навсібіч.
Досконалості вінець,
Хто безсмертний твій творець?
Блиск з глибин цей чи з небес,
Що в очах твоїх воскрес?
З крил чиїх, з чиїх долонь
У тебе влився цей вогонь?
Хто звестись тобі звелів
І серця жили туго сплів?
І на стиск грізних чиїх рук
Відіззався його стук?
Гартувавсь у яким горні
Мозок твій, у яким вогні?
Молот чий його кував?
Хто його, мов джгут, звивав?
Уже як впали зір списи,
Й сліз їх ти напився з роси,—
Хоч всміхнувся Він? І той це зрів,
Що колись Ягня створив?
Тигре! Тигре! Ти у ніч
Сяєш з нетрів навсібіч.
Сили грізної взірєць,
Хто безсмертний твій творець?

GERALD MCDERMOTT

COYOTE
A TRICKSTER TALE FROM THE AMERICAN SOUTHWEST

Coyote.

Blue Coyote.

He was going along, following his nose. He had a nose for trouble.

Coyote stuck his nose into Badger's hole but got bitten.

Coyote wanted to have a flaming red head like Woodpecker but his fur caught fire.

Coyote went looking for Snake but only found trouble.

Coyote was always in trouble.

Coyote came to a place where earth meets sky. He heard laughing and singing. He went up to take a look.

Coyote saw a flock of crows.

They were chanting.

They were dancing.

Then the birds spread their wings. They flew through the air and circled the canyon.

"Oh, if only I could fly," said Coyote. "I would be the greatest coyote in all the world!"

Coyote called to the crows.

"Let me join you," he said.

"This foolish coyote wants to be like us,"

Old Man Crow said to his flock.

"Let's have some fun with him."

Old Man Crow turned one eye toward Coyote. "You may dance with us," he said.

"Thank you! Thank you!" said Coyote. "But I want to fly, too!"

"Maybe you can," said Old Man Crow.

Old Man Crow plucked a feather from his left wing.

He told his flock to do the same. They stuck the feathers in Coyote.

Coyote winced. His nose twitched.

The crows chuckled.

"You are ready to fly," said Old Man Crow.

The birds began their slow, steady chant. They hopped from one foot to the other. Coyote joined in the dance. Even though he got out of step and sang out of tune, he was very proud of himself.

ARS TRANSLATORICA

The crows spread their wings and soared into the sky. Coyote followed. His flight was jerky. He tilted to one side. Since his feathers were only from the left wing of each bird, he was off balance.

He fell to the ground.

"Wait! " he cried out.

"Don't leave me behind "

The birds returned and gathered round Coyote.

"We must balance him," said Old Man Crow.

Old Man Crow plucked a feather from his right wing.

Each of his flock did the same. Coyote cringed as they stuck the feathers in his fur.

The crows cackled.

"Now I'm perfect! "said Coyote. "I can fly as well as the rest of you."

Coyote had become rude and boastful.

He danced out of step.

He sang off-key

The crows were no longer having fun.

The birds again began their slow, steady chant.

Coyote hopped along, flapping his feathered legs and singing sour notes.

The dancers spread their wings and leapt into the air.

The crows circled Coyote but didn't carry him. Instead, they took back their feathers, one by one.

Coyote sank through the air.

He fell straight down.

Wooooooooooooo!" he howled.

Coyote fell so fast his tail caught fire. He fell into a pool on the mesa.

Coyote crawled out of the water.

He heard laughter and saw the crows flying away.

Coyote ran after them.

He tripped and fell, tumbling in the dirt.

Coyote went home soaked and covered with dust. To this day, he is the color of dust.

To this day, his tail has a burnt, black tip.

To this day, Coyote still follows his nose.

He has a nose for trouble. He always finds it.

Джеральд Мак Дермот

КОЙОТ

За мотивами казки про героя-трікстера з регіону південного заходу Америки.

Койот. Блакитний койот.

ARS TRANSLATORICA

Блукаючи, він ішов за покликом свого носа.
А ніс його мав нюх на пригоди.

Койот устроїв свого носа до нірки Борсука, але той укусив його.
Койоту захотілося мати яскраву червону голову, як у дятла, натомість, його хутро спалахнуло вогнем.

Койот відправився на пошуки Змії, але втрапив у халепу.
Він завжди шукав пригоди на свою голову.

Койот прийшов до місця, де земля зустрічається з небом. Там лунав сміх, було чути співи.
Він наблизився, щоб роздивитися, що відбувається.

Койот побачив зграю ворон. Вони розспівували пісні і танцювали.

Потім птахи змахнули крилами, злетіли в повітря і облетіли каньйон навколо.

– Як би мені хотілося літати, – подумав Койот. – Я був би найпершим койотом у всьому світі!

Койот гукнув до ворон:

– Можна я приєднаюся до вас?!

– Цей дурник Койот хоче бути схожим на нас, – сказав Старий Ворон своїй зграї. – Поглузуймо з нього.

Старий Ворон кинув оком на Койота і промовив:

– Ти можеш потанцювати з нами.

– Дякую! О, дякую! – відповів Койот. – Але я також хочу літати!

– Можливо, тобі вдасться, – сказав Старий Ворон.

Він вищипнув пір'їну зі свого лівого крила і наказав своїй зграї зробити те ж саме.

Ворони встромлювали пір'я в Койота.

Койот морщився. Його ніс здригався.

Птахи хіхікали.

– Тепер ти готовий летіти, – сказав Старий Ворон.

Ворони затягнули свій повільний, одноманітний спів. Вони перестрибували з однієї лапки на іншу. Койот почав робити те ж саме. Незважаючи на те, що він не відчував ані ритму, ані мелодії, дуже пишався собою.

ARS TRANSLATORICA

Ворони розправили крила і здійнялися в повітря. Койот намагався слідувати їхньому прикладу. Але його політ вийшов дивакуватим. Пір'я було висмикнуте тільки з лівого крила птахів, і він не втримав рівновагу.

Він впав на землю.

– Зачекайте! – вигукнув Койот. – Не залишайте мене!

Птахи повернулись і зібралися навколо Койота.

– Нам потрібно його збалансувати, – сказав Старий Ворон.

Він висмикнув пір'я зі свого правого крила.

Кожний птах зі зграї наслідував його приклад. Койот здригався щоразу, як птахи встромляли по пір'їні в його хутро. Ворони хіхікали.

– Тепер я готовий, – сказав Койот. – Я можу літати так само, як і ви.

Койот поводився нечемно і почав зазнаватися.

Він незграбно танцював їхній танок.

Він фальшиво співав їхню пісню.

Воронам більше не було так весело.

Вони знову завели свою повільну й одноманітну мелодію.

Койот підстрибував, махаючи лапами, обліпленими пір'ям, і тягнув фальшиві ноти.

Танцюристи змахнули крилами і знялися в повітря.

Ворони оточили Койота, але не підхопили його.

Натомість, вони почали висмикувати своє пір'я назад, одне за одним.

Койот почав падати.

Він полетів униз.

–В-у-у-у-у-у-у-у-у! – завивав він.

Звір падав так швидко, що його хвіст зайнявся.

Він упав в озерце на пласкій вершині гори.

Койот виліз з води.

Він почув сміх і побачив, як ворони відлітають геть.

Койот почав бігти за ними.

Він перечепився і впав, покотившись у бруд.

Койот побрів додому весь промоклий і брудний. До цих пір він має колір бруду. До цих пір його хвіст має чорний, ніби обпалений, кінчик.

До цих пір Койот слідує за своїм носом.

А ніс його має нюх на пригоди. Тож він завжди знаходить їх.

Herman Melville

ART

In placid hours well-pleased we dream
Of many a brave unbodied scheme.
But form to lend, pulsed life create,
What unlike things must meet and mate:
A flame to melt—a wind to freeze;
Sad patience—joyous energies;
Humility—yet pride and scorn;
Instinct and study; love and hate;
Audacity—reverence. These must mate,
And fuse with Jacob's mystic heart,
To wrestle with the angel—Art.

Герман Мелвіл

МИСТЕЦТВО

У мрійливі години є море ідей,
Та все ж таке часто буває -
Ідеї обмежує море людей,
І сутність буття обрамляє.
І в світлому розумі з'явиться все:
І дикий звір, і казкова тварина.
Поєднається все, що не з'єднане ще, -
А стається таке щохвилини.
Вогню полум'я шалене
Та вітру холодний порив;
Смиренність, що гордість тримає,
Про яку раб завжди говорив.
Істинкти й закони, симпатія й відраза,
Нахабство й благородність - уже знані вороги.
Та як би не здригалася земля від воєн різних,
Є місце для прекрасного - мистецтва у серцях.

*Павло Москаленко, Брянськ, Україна
email: dreamlord39@gmail.com*

William Butler Yeats

HE WISHES FOR THE CLOTHS OF HEAVEN

Had I the heaven's embroidered cloths,
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dim of the dark cloths
Of night and light and the half-light,
I would spread the cloths under your feet:
But I being poor have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly, because you tread on my dreams.

Вільям Батлер Єйтс

**ЯКЩО Б Я МАВ НЕБЕСНУ
СКАТЕРТИНУ**

Якщо б я мав небесну скатертину,
Яка розшита срібними нитками,
Якщо б держав у руках таку тканину,
що сяє дивовижними зірками,
Я б розіслав її до ніг твоїх!
Але бідняк я, маю лише мрії...
Тобі під ноги простилаю їх.
Легкою ходою мої ти топчеш мрії,
Твої стають сильнішими за них.

Greta Persson

ESC and ENTER

The screen turned blue again. Mai shook her head. It was the sixth time now and she really was tired.

'You suck!' she hissed and reached down for the reset button. With a silent sigh she stood up and walked over to the gnarled bookshelf. She grabbed Kommander Kolerik's *Strange Dreams of a Silver Turtle in the Gamma Waves* and returned to her desk.

Her machine was up again, snorting like an old hag and wheezing like the Gamma Train. Kommander Kolerik once travelled with through the cold of Antarctica.

'Pass-word-pleazz--', the computer coughed.

'Dunno', Mai replied and opened the book.

'Co-rrect!' the machine clattered.

Mai thumbed through the first pages, while the OS flickered on the screen. A drawing somewhere near the middle of the book attracted her attention. Mai had read the book many times since her mom gave it to her as a present for her seventh birthday. This drawing showed Adeena - Kolerik's fair and almond-eyed android - while she was deconstructed by the evil bot Croolio during their confinement on Gravel Planet. But something Mai never noticed was the similarity of Adeena's face and her own, smiling from the wallpaper on her screen.

Mai took a closer look and slapped her computer when the screen started to flicker seriously again.

'No bluescreen please-', Mai whispered and browsed through a bunch of folders she hadn't opened since ages. The folders contained mostly photos her parents had taken of her when she was younger. She entered keywords in the file search while the screen jittered nervously but to no success. Her parents never tagged or named pictures they just gave them numbers which wasn't really helpful now.

A cup of coffee and two sandwiches later Mai found the picture she was searching for. It showed her on a friend's party. The theme of the evening was Space Travelling and Mai was costumed as an android with a fair-haired wig - like Adeena. Of course her almond eyes she had since her birth matched with the drawing of Adeena, too. But what really scared Mai was the fact, that she stood exactly in the same position like the android on the picture and behind her was a poster of a mechanical giant.

ARS TRANSLATORICA

'Screen-saver-a-head!' grumbled the computer but Mai didn't notice. She stared on the screen as it turned to black with a flying image of her dog and closed the book quickly. She grabbed her mobile and dialed.

'Hi Mai!' Janet's voice sounded terribly amphoric through the phone.

'Strange things happen' Mai replied instead of a salutation.

'What's up?'

'Do you remember the Space Travelling party at your house three year ago?'

'Uhm -- sure, but--'

'Listen! You took a few pictures of me and Matt, d'you remember?'

'I do.'

'Fine-- you still got'em?'

'One of them 's hanging on my door, i think.'

'Could you send it to me? As a scan or something?'

'Sure - uhm, now?'

'Would be great--'

'And you will tell me one day why I'm doin' this, right?'

'Yeah--'

'Fine. I'll send them quickly now, have a date with my mum in an hour.'

'Don't let me keep you', Mai said goodbye politely and hung up.

Fifteen minutes later Mai got mail. The computer restarted again with a reproachful hum and switched to a bluescreen seconds after Mai opened the picture Janet sent. But the few seconds had been enough.

Mai switched off her computer for the last time and grabbed her jacket, then she ran down the dark staircase and crossed the street where she had parked her car. As she turned the ignition key, the headlights lit up the asphalt in front of her.

Minutes later she reached the hill outside the city, switched off the lights and parked the car at the side of a narrow lane. Mai hesitated but finally left the car and walked through the nightly meadows. Dew wet grass soaked her trouser legs.

A buzzing grew. A flare immersed the surrounding treetops. Mai looked up and saw Matt standing on the grassy bank. Behind him the outline of a flaming door appeared.

She knew it! He was Kommander Kolerik! And she was going to be his android.

Full of expectation she approached Matt and the door to the galactic adventures awaiting her. Matt waved vaguely and stepped through the door just before Mai reached him.

She looked back but didn't hesitate. Turning her head again, she carefully reached out for the flaming door remaining in mid-air and felt a prickling on her skin

like floating energy. With a last glimpse to the nightly city she stepped forward and vanished.

A rattling laugh sounded through Mai's apartment, as the screen immersed the room with a dazzling white glow. Mai's body laid sprawled on the floor, her almond eyes closed, her breath flat and slow.

'Gotcha!' the machine smirked triumphantly, 'you'll always be mine, Mai!'

Грета Перссон

ESC та ENTER

Екран знову став синім. Мей похитала головою. Це вже вшосте, і вона була дуже втомлена.

– Відстій! – прошипіла дівчина і натиснула кнопку перезавантаження. Тихо зітхнувши, вона встала, підійшла до каркатої полиці з книгами, обрала «Дивний сон Командора Колеріка про Срібну Черепаху в Гамма-променях» та повернулася до свого столу.

Комп увімкнувся знову. Він сопів, наче стара відьма та пихтів, ніби гамма-потяг. Командор Колерік якось подорожував на такому крізь морози Антарктики.

– Пароль, будь ласк -ка -ка, – наче прокашляв комп'ютер.

– Хтозна, – відповіла Мей, відкриваючи книгу.

– Вірно! – проторохтів «агрегат».

Поки завантажувалася операційна система, Мей гортала сторінки. Десь усередині книжки увагу дівчини привернув один малюнок. Відтоді як Мей отримала в подарунок від мами книжку Командора Колеріка «Дивний сон Срібної Черепахи в Гамма-променях» на свій сьомий день народження, вона неодноразово перечитувала її. Той малюнок зображав Адіну – андроїда Колеріка, світловолосу дівчину з мигдалевидними очима, – в момент її знищення злим ботом Круліо під час їх ув'язнення на планеті Гравій. До цієї хвилини Мей ніколи не помічала, наскільки обличчя Адіни схоже на її власне, яке усміхалося їй зараз зі шпалер на екрані блокування.

Вона придивилася до екрану і стукнула комп'ютер, коли той знову почав сильно миготіти.

– Будь ласка, тільки не синій екран, – шепотіла Мей, проглядаючи папки, які не відкривала майже вічність. Там, в основному, були її дитячі фото, зроблені батьками. Вона вводила ключові слова в меню пошуку файлів, екран нервово мерехтів, проте безрезультатно. Її батьки ніколи не позначали файли словами, вони просто нумерували їх, що анітрохи не полегшувало задачу.

Випивши в процесі пошуку чашку кави та з'ївши два сандвічі, дівчина знайшла потрібне зображення. Це було фото Мей на тематичній вечірці

подруги, присвяченій космічним подорожам, де вона вбрана в костюм андроїда зі світлою перукою на голові, геть як у Адіни. І мигдалеподібні очі Мей, що їх вона мала від народження, були так схожі на очі Адіни з картинки. Але Мей стало насправді моторошно, коли вона зауважила, що на фото стоїть у такій самій позі, як і андроїд на картинці, а за нею – постер із зображенням механічного гіганта.

– Скрінсейвер вмикається! – пробурчав комп'ютер, проте дівчина не звернула уваги. Вона дивилася на екран, аж поки він не потемнів та не з'явилося плаваюче фото її пса, потім швидко закрила книгу, схопила телефон і набрала номер.

– Привіт, Мей! – голос Джанет лунав, ніби з глибокої амфори.

– Коїться щось дивне, – відповіла дівчина замість привітання.

– Що сталося?

– Пам'ятаєш вечірку «Космічні подорожі» у тебе три роки тому?

– Емм, так, але...

– Слухай! Ти фотографувала мене та Метта, пам'ятаєш?

– Ага.

– Добре... У тебе ще є ті фото?

– Одне з них висить у мене на дверях, здається.

– Можеш надіслати мені? Відсканувати абощо?

– Звісно... емм, зараз?

– Було б круто.

– А ти колись розкажеш, до чого це все, добре?

– Авжеж.

– Добре, я швидко, бо через годину мушу бути на зустрічі з мамою.

– Не буду більше тебе затримувати, – ввічливо попрощалася Мей.

Через п'ятнадцять хвилин вона отримала пошту. Не встигла дівчина відкрити надіслане Джанет фото, як за лічені секунди комп'ютер знову замиготів і з неприємним гулом увімкнув синій екран. Але тих кількох секунд було досить.

Мей вимкнула комп'ютер востаннє, вхопила куртку, хутко спустилася темними сходами та перебігла вулицю до своєї машини. Вона завела автомобіль, і світло фар вихопило пасмо темного асфальту.

За кілька хвилин дівчина дісталася пагорба за містом, вимкнула світло та припаркувала авто на узбіччі вузької дороги. Повагавшись, Мей зрештою зважилася вийти з авто та пройти крізь темний луг, де росиста трава намочила їй штанини.

Мей почула гул, сила звуку наростала, верхівки дерев навколо поглинуло спалахами. Дівчина подивилась догори і побачила Метта, що стояв на зарослому травою насипі. За ним з'явився контур дверей, охоплених полум'ям.

Вона була права! Він – Командор Колерік! І вона – його андроїд.

Повна сподівань, Мей наближалася до Метта та до дверей галактичних пригод, що чекали на неї. Метт помахав рукою з туману та переступив поріг за мить до того, як Мей дісталася його.

Дівчина оглянулася назад, проте уже не мала жодних сумнівів. Перевівши погляд, вона обережно потягнулася до палаючих дверей, які ніби зависли у повітрі, та відчула поколювання на шкірі від енергетичних струмів. Востаннє кинувши оком на нічне місто, вона зробила крок уперед і зникла.

У квартирі Мей пролунав гуркотливий сміх, і сліпуче біле світіння екрану заповнило кімнату. Тіло Мей розпласталось по підлозі, її мигдалеподібні очі були заплющені, дихання утруднене та уповільнене.

– Упіймалася! – тріумфально чмихнув «агрегат», – ти завжди будеш моєю, Мей!

THE BIBLE LEGEND OF THE WISSAHIKON

It was here in these wilds of the Wissahikon, on the day of the battle, as the noonday sun came shining through the thickly-clustered leaves, that two men met in deadly combat. They grappled in deadly conflict near a rock that rose —like the huge wreck of some primeval world —at least one hundred feet above the dark waters of the Wissahikon.

That man with the dark brow and the darker gray eye flashing with deadly light, with the muscular form clad in the blue hunting-frock of the Revolution, is a Continental named Warner. His brother was murdered the other night at the Massacre of Paoli. That other man, with long, black hair drooping along his cadaverous face, is clad in the half-military costume of a Tory refugee. That is the murderer of Paoli, named Dabney.

They had met there in the woods by accident, and now they fought, not with sword or rifle, but with long and deadly hunting-knives that flash in the light as they go turning, and twining, and twisting over the green sward.

At last the Tory was down. Down on the green sward with the knee of the Continental upon his breast — that upraised knife quivering in the light—that dark-gray eye flashing death into his face.

"Quarter – I yield!" gasped the Tory, as the knee was pressed upon his breast -

"Spare me – I yield!"

"My brother!" said the Patriot soldier, in that low, deep tone of deadly hate -

"My brother cried for 'quarter' on the night of Paoli, and even as he clung to your knees you struck that knife into his heart! Oh, I will give you the quarter of Paoli!"

And his hand was raised for the blow, and his teeth were clenched in deadly hate. He paused for a moment and then pinioned the Tory's arms, and with one rapid stride dragged him to the verge of the rock and held him quivering over the abyss.

"Mercy!" gasped the Tory, turning black and ashy by turns as that awful gulf yawned below. "Mercy! I have a wife – a child – spare me!"

Then the Continental, with his muscular strength gathered for the effort, shook the murderer once more over the abyss, and then hissed this bitter sneer between his teeth:

"My brother had a wife and two children. The morning after the night of Paoli that wife was a widow, those children were orphans! Wouldn't you like to go and beg your life of that widow and her children?"

This proposal, made by the Continental in the mere mockery of hate, was taken in serious earnest by the horror-stricken Tory. He begged to be taken to the widow and her children to have the pitiful privilege of begging his life. After a moment's serious thought the patriot soldier consented; he bound the Tory's arms yet tighter,

placed him on the rock again – led him up to the woods. A quiet cottage, embosomed among trees, broke on their eyes.

They entered that cottage. There, beside the desolate hearth-stone, sat the widow and her children. She sat there a matronly woman of thirty years, with a face faded by care, a deep, dark eye, and long, black hair hanging in disheveled flakes about her shoulders.

On one side was a dark-haired boy of some six years; on the other a little girl one year younger, with light hair and blue eyes. The Bible – an old and venerable volume – lay open on that mother's knee.

And then that pale-faced Tory flung himself upon his knees, confessed that he had butchered her husband on the night of Paoli, but begged his life at her hands.

"Spare me for the sake of my wife – my child!"

He had expected that his pitiful moan would touch the widow's heart – but not one relenting gleam softened her pale face.

"The Lord shall judge between us," she said in a cold, icy tone that froze the murderer's heart. "Look! the Bible lays open upon my knee. I will close that volume, and then this boy shall open it and place his finger at random upon a line, and by that line you shall live or die."

This was a strange proposal, made in full faith of a wild and dark superstition of the olden time.

For a moment the Tory kneeling there, livid as ashes, was wrapt in thought. Then in a faltering voice he signified his consent.

Raising her dark eyes to Heaven, the mother prayed the Great Father to direct the finger of her son; she closed the Bible; she handed it to that boy, whose young cheek reddened with loathing as he gazed upon his father's murderer.

He took the Bible – opened its holy pages at random – placed his finger on a verse.

Then there was silence.

Then that Continental soldier, who had sworn to avenge his brother's death, stood there with dilating eyes and parted lips.

Then the culprit kneeling on the floor, with a face like discolored clay, felt his heart leap to his throat.

Then in a clear, bold voice the widow read this line from the Old Testament – it was short, yet terrible:

"That Man shall die!"

Look! The brother springs forward to plunge a knife into the murderer's heart, but the Tory, pinioned as he is, clings to the widow's knees. He begs that one more trial may be made by the little girl, that child of five years, with golden hair and laughing eyes.

The widow consents; there is an awful pause.

With a smile in her eye, without knowing what she does, that little girl opens the Bible as it lays on her mother's knee – she turns her laughing face away – she places her finger upon a line.

ARS TRANSLATORICA

That awful silence grows deeper.

The deep-drawn breath of the brother, the broken gasps of the murderer, alone disturb the silence. The widow and dark-eyed boy are breathless.

That little girl, unconscious as she was, caught a feeling of awe from the horror of the countenances around her, and stood breathless, her face turned aside, her tiny fingers resting on that line of life or death.

At last gathering courage the widow bent her eyes to the page and read. It was a line from the New Testament:

"Love your enemies."

Ah! that moment was sublime!

Oh! awful Book of God, in whose dread pages we see Job talking face to face with Jehovah, or Jesus waiting by Samaria's well or wandering by the waves of dark Galilee. Oh! awful Book, shining to-night, as I speak, the light of that widow's home, the glory of that mechanic's shop – shining where the world comes not, to look on the last night of the convict in his cell, lightening the way to God even over that dread gibbet. Oh! Book of terrible majesty and child-like love, of sublimity that crushes the soul into awe, of beauty that melts the heart with rapture, you never shone more strangely beautiful than there, in the lonely cot of the Wissahikon, when you saved that murderer's life!

For – need I tell you? – that murderer's life was saved! That widow recognized the finger of God – even the stern brother was awed into silence.

The murderer went his way.

Now look ye, how wonderful are the ways of Heaven!

That very night, as the widow sat by her lonely hearth – her orphans by her side sat there with crushed heart and hot eyeballs, thinking of her husband who now lay moldering on the blood-drenched sod of Paoli, there was a tap at the door.

She opened the door; and – that husband living, though covered with many wounds, was in her arms!

He had fallen at Paoli – but not in death. He was alive; his wife lay panting on his breast.

That night there was prayer in that wood-embowered cot of the Wissahikon.

Lippard had a profound reverence for those noble Preachers of the Gospel who carried their religion into the battle-field, and who not only ministered consolation to dying soldiers, but could wield a stout sword in their country's defense.

ЛЕГЕНДА ПРО БІБЛІЮ З ВІСАХІКОНУ

Саме тут, на лоні незайманої віссахіконської природи, у день битви, коли полуденне сонце просвічувало через густу крону дерев, двоє чоловіків зустрілись у смертельному поєдинку. Вони зчепились у нещадній боротьбі

поблизу скелі, яка, наче гігантська руїна первісного світу, підносила щонайменше на сотню футів над темними водами Віссахікону.

Чоловік з похмурим виразом обличчя і ще похмурішим сірим поглядом, що палав нещадним вогнем, мускулистий фігурою, одягнений у блакитний мисливський сюртук Революції, - це солдат Війни за незалежність на ім'я Варнер. Його брат був убитий минулої ночі під час Різанини в Паолі. Інший чоловік, з довгим чорним волоссям, що спадало на його смертельно бліде обличчя, був убраний у напіввійськову форму емігранта торі. Це був убивця у Паолі на ім'я Дебні.

Вони зустрілись тут, у лісах, випадково, тож бились не за допомогою меча чи рушниці, а використовуючи довгі і смертоносні мисливські ножі, які спалахували на світлі, обертаючись, сплітаючись, викручуючись на фоні зеленої буйності.

Нарешті торі програв. Повалений на траву і придавлений коліном солдата; занесений над ним ніж тремтів на світлі, темно-сірі очі пророкували загибель.

«Пощади! Я здаюсь! – задихався торі, адже коліно тиснуло йому на груди. – Пощади мене, я здаюсь!»

«Мій брат, - мовив солдат Патріотів тихим, низьким від убивчої ненависті голосом. - Мій брат просив пощади в ніч Паолі, а коли він хапався за твої ноги, ти вдарив його цим ножем в серце! Я покажу тобі пощаду!»

Він підняв руку для удару, а зуби стиснув від жахливої відрази. На мить він завагався, тоді зв'язав руки торі, стрімко підтягнув його до краю скелі і тримав, тремтячого, над безоднею.

«Помилуй! – зітхнув торі, і збліднув, побачивши, як глибочіє знизу жахлива пучина. – Помилуй! Я маю дружину, дитину, пожалій мене!»

«Мій брат також мав дружину і двох дітей. Вранці після ночі Паолі та жінка стала вдовою, а діти – сиротами! Чи може ти хочеш піти попросити за своє життя у тієї обездоленої і її сиріт?»

Цю пропозицію, яку зробив солдат, глузуючи від огиди, нажаханий торі прийняв з цілковитою серйозністю. Він попросився до вдови і її дітей, щоб, благаючи за своє життя, викликати жалість. Після недовгих серйозних роздумів солдат Патріотів погодився; він затягнув мотузки на руках торі ще тісніше, витяг його знову на скелю і повів у нетрі. На очі натрапила затишна хатина, що затаїлась серед дерев.

Вони увійшли до помешкання. Там, поряд із занедбаним вогнищем, сиділа вдова і її діти. Це була поважна жінка, її обличчя змарніло від переживань, погляд був глибоким і похмурим, а чорне волосся оточувало плечі скуйовдженими пасмами.

Поруч сидів чорноволосий хлопчик близько шести років; з іншого боку – на рік молодша дівчинка, зі світлим волоссячком і блакитними очима. Старий, священний томик Біблії лежав розгорнутий на материних ногах.

Зблідлий торі звалився на коліна і зізнався, що він той, хто жорстоко вбив її чоловіка в ніч Паолі, тепер вимолює своє життя, що знаходилось в її руках.

«Змилюйтесь наді мною заради моєї дружини і дитини!»

Він надіявся, що його жалібний стогін досягне серця вдови, але жоден проблиск співчуття не пом'якшив її смутне обличчя.

«Господь Бог розсудить нас. – сказала жінка холодним, байдужим голосом, який скував серце вбивці. – Подивіться! На моїх ногах лежить Біблія. Я загорну її, тоді хлопчик розгорне і навмання вкаже рядок, і так ми вирішимо, жити тобі, чи померти».

Це було незвичайне рішення, спровоковане цілковитою вірою в дикі і сумнівні забобони минулих часів.

Деякий час смертельно блідий торі стояв на колінах, охоплений роздумами. Тоді він невпевнено висловив свою згоду.

Звівши свої темні очі до небес, мати благала Отця направити перст сина; вона загорнула Біблію, передала її хлопчику, щоки якого наливалися багрянцем кожен раз, коли він дивився на вбивцю свого батька.

Він взяв Біблію, розгорнув її на довільній сторінці, і вказав пальцем на віршований рядок.

Запанувала тиша.

Солдат, який присягнувся помститись за смерть брата, стояв із розширеними у подиві очима і розкритим ротом.

Обвинувачений все ще перебував на колінах, його обличчя знебарвилось, наче глина, і він відчував, як серце підскакує до горла.

Чітким, впевненим голосом вдова зачитала рядок із Старого Заповіту; він був коротким, але жахливим:

«Ця людина помре!»

Стережіться! Брат пригнув вперед, щоб всадити ніж у серце вбивці, але торі, будучи зв'язаним, припав до ніг вдови. Він благав про ще один шанс, який мала дати дівчинка, дитя п'яти років, із золотим волоссячком і усміхненими очима.

Жінка погодиласть, запанувала моторошна пауза.

З веселощами у погляді, не усвідомлюючи своїх дій, малеча розгорнула Біблію, яка лежала на материних колінах, повернула усміхнене обличчя і вказала на рядок.

Гнітюча безмовність ставала все нестерпнішою.

Лише глибоке дихання брата та надірвані зітхання убивці порушували цю тишу. Вдова та темноокий хлопчик затамували подих.

Ця ще несвідома маленька дівчинка перейняла благоговійний страх безмовності свого оточення; вона стояла бездиханно, відвівши погляд вбік і тримаючи маленькі пальчики на доленосному рядку.

Нарешті, набравшись мужності, вдова опустила погляд на сторінку і зачитала. Це був уривок з Нового Заповіту.

«Полюби ворогів своїх».

Ох! Це був грандіозний момент!

О велична Божа Книго, на чиїх страшних сторінках ми бачимо, як Іов розмовляє з Єговою, як Ісус чекає коло криниці в Самарії чи мандрує хвилями темного Галілейського моря. О велична Книго, палаючі в цю ніч вогні дому цієї вдови, слава цеха ремісника – палають там, де не виникає світ, щоб подивитись на останню ніч його ув'язнення в камері, освічуючи шлях до Бога навіть через страшне повішення. О Книго надзвичайної величі і щирої любові, піднесеності, що ввергає душу в благоговіння, краси, яка в захваті розтоплює серця, ти ніколи не сяjala більшої незвичності красою, ніж тут, в самотній хатині Віссахікону, коли зберегла життя убивці.

Я хочу сказати, що життя цього душогуба було врятоване. Вдова впізнала указ Бога; навіть суворий брат благоговів у мовчанні.

Убивця пішов своєю дорогою.

Погляньте, які прекрасні шляхи Царства Небесного!

Тієї самої ночі, коли вдова сиділа у самотнього вогнища, з тугою на серці і гарячими очима, а її сироти коло неї, і думала про свого чоловіка, який тепер лежав у насиченій кров'ю землі Паолі, пролунав стукіт у двері.

Вона відчинила – перед нею стояв її живий, хоча і рясно вкритий ранами, чоловік.

Він пав у Паолі, але не на смерть; дружина задихалась риданнями на його грудях.

Тієї ночі вкриту лісами Віссахікону хатину освятила молитва.

Ліппард глибоко поважав тих священнослужителів Євангеліє, які принесли свою релігію на поле бою, і які не тільки служили розрадою помираючим солдатам, але і володіли мечем для захисту своєї країни.

Biagio Marin

**LA VITA XE FIAMA
Solo la luse**

Solo la luse me dà incòra zogia
Quela beata del matin
Quela che a sera assieme al ponentin
Se lusa un poco stanca su 'na fogia.

D'oltro in 'sto mondo no' me inporta:
finiò 'l tempo d'amor
no' se verze più un fior
a la gno brama storta.

'Desso la luse l'ànema me bea
Che la sia del levante o del tramonto,
difusa in sielo, distesa sul ponto
su la grande marea.

Б'яджо Марін

**ЖИТТЯ — ЦЕ СПАЛАХ
Тільки світло**

Лиш сонця світло радість ще дарує,
коли промінчик вранці заглядає
або надвечір лагідно лягає
на листя стомлене, що під вікном квітує.

Для всього іншого душа закрилася,
кохання її більше не зігріє:
зів'яла квітка - ледь життя жевріє,
відчуть палке бажання не судилося.

От сонця промінь...що для щастя треба?!
Байдуже, він ранковий чи вечірній,
Ковзне по морю, діл освітить мирний
Чи розіллється на півнеба.

Biagio Marin

SON DUTO 'NA FIAMA

Son duto 'na fiama
Che ilumina la note;
me brusa la brama
e làgreme dirote.

La vita m'ha lassào
La xe andagia pel mondo,
sercando un zoveneto biondo
de éla inamorào.

E me son qua nel bando
Ridoto a una bugà,
che incora vol brusà
e fa 'l so fogo grandò.

Б'яджо Марін

ЗГАСЛО ПОЛУМ'Я В МЕНІ

І згасло у мені те полум'я маленьке,
З яким не страшно було навіть уночі.
Душа зайшлася від плачу,
Проте пекучі сльози не зігріють.

Життя полишило мене,
Іде по світу, походжає,
Русявого шукає юнака,
Що палко й віддано його жадає.

А я залишився один,
Як той листок, що на вітру тріпоче,
Злетіти у височінь він хоче
Та сновигає по землі, неначе тінь.

Peter Bichsel

SAN SALVADOR

Er hatte sich eine Füllfeder gekauft.

Nachdem er mehrmals seine Unterschrift, dann seine Initialen, seine Adresse, einige Wellenlinien, dann die Adresse seiner Eltern auf ein Blatt gezeichnet hatte, nahm er einen neuen Bogen, faltete ihn sorgfältig und schrieb: „Mir ist es hier zu kalt“, dann, „ich gehe nach Südamerika“, dann hielt er inne, schraubte die Kappe auf die Feder, betrachtete den Bogen und sah, wie die Tinte eintrocknete und dunkel wurde [in der Papeterie garantierte man, daß sie schwarz werde], dann nahm er seine Feder erneut zur Hand und setzte noch seinen Namen Paul darunter.

Dann saß er da.

Später räumte er die Zeitungen vom Tisch, überflog dabei die Kinoinserate, dachte an irgendetwas, schob den Aschenbecher beiseite, zerriß den Zettel mit den Wellenlinien, entleerte seine Feder und füllte sie wieder. Für die Kinovorstellung war es jetzt zu spät.

Die Probe des Kirchenchores dauerte bis neun Uhr, um halb zehn würde Hildegard zurück sein. Er wartete auf Hildegard. Zu all dem Musik aus dem Radio. Jetzt drehte er das Radio ab.

Auf dem Tisch, mitten auf dem Tisch, lag nun der gefaltete Bogen, darauf stand in blauschwarzer Schrift sein Name Paul.

„Mir ist es hier zu kalt“, stand auch darauf.

Nun würde also Hildegard heimkommen, um halb zehn. Es war jetzt neun Uhr. Sie läse seine Mitteilung, erschreke dabei, glaube wohl das mit Südamerika nicht, würde dennoch die Hemden im Kasten zählen, etwas müßte ja geschehen sein.

Sie würde in den „Löwen“ telefonieren.

Der „Löwen“ ist mittwochs geschlossen.

Sie würde lächeln und verzweifeln und sich damit abfinden, vielleicht.

Sie würde sich mehrmals die Haare aus dem Gesicht streichen, mit dem Ringfinger der linken Hand beidseitig der Schläfe entlang fahren, dann langsam den Mantel aufknöpfen.

Dann saß er da, überlegte, wem er einen Brief schreiben könnte, las die Gebrauchsanweisung für den Füller noch einmal - leicht nach rechts drehen -, las auch den französischen Text, verglich den englischen mit dem deutschen, sah wieder seinen Zettel, dachte an Palmen, dachte an Hildegard.

Saß da.

Und um halb zehn kam Hildegard und fragte: „Schlafen die Kinder?“

Sie strich sich die Haare aus dem Gesicht.

Петер Біхсель

САН САЛЬВАДОР

Він купив собі авторучку.

Позначивши на листку кількома хвилястими лініями спочатку свій підпис, потім написавши свої ініціали і адресу, затим адресу своїх батьків, він узяв новий аркуш, дбайливо склав його і написав: “Мені тут надто холодно”. Потім додав: “Я їду до Південної Америки”, - і спинився. Закрутив ковпачок на ручці й став спостерігати, як на аркуші висихає чорнило і стає темним (у канцтоварах йому гарантували, що воно буде чорне). Згодом знову взяв ручку й дописав унизу своє ім’я “Пауль”.

Опісля сів.

Перегадом прибрав газети зі столу, переглянувши при тому кінооголошення, неуважно про щось подумав, присунув попільничку до себе, хвилясто розірвав афішу, витиснув із ручки чорнило і знову її заправив. Щоб устигнути на початок кіносеансу, вже було запізно.

Репетиція церковного хору тривала до дев’ятої, о пів на десяту Гільдегард може повернутися. Він чекав на неї. А тут до всього ще й музика по радіо. Він вимкнув її.

На столі, на самісінькій його середині, все ще лежав складений аркуш паперу з його, написаним чорно-синіми літерами, іменем “Пауль”. “Мені тут надто холодно”, – було там також написано.

Уявив собі: Гільдегард повернеться о пів на десяту. Щойно лише дев’ята. Прочитає його повідомлення, перелякається, не повірить про Південну Америку, кинеться до шафи перераховувати його сорочки й подумає, що таки щось трапилося.

Вона подзвонить у “Леви”.

“Леви” по середах зачинені.

Вона усміхнеться, потім вдасться у розпач і на цьому, ймовірно, заспокоїться. Більше не відкидатиме пасма волосся з чола й не проводитиме підмізним пальцем лівої руки туди-сюди вздовж виска, щоб потім повільно розстібнути пальто.

Він усе ще сидів і обмірковував, кому можна було б написати листа. Затим знов узяв інструкцію до використання ручки, легко розгорнувши вправо, прочитав текст французькою, порівняв його з англійським і німецьким, знову поглянув на свою записку, задумався про пальми, про Гільдегард.

Сидів не встаючи.

О пів на десяту повернулася Гільдегард і спитала: “Діти вже сплять?” А тоді відкинула волосся з чола.

ANNACHIE GORDON

Harking is bonny and there lives my love
My heart lies on him and cannot remove
It cannot remove for all that I have done
And I never will forget my love Annachie
For Annachie Gordon he's bonny and he's bright
He'd entice any woman that e'er he saw
He'd entice any woman and so he has done me
And I never will forget my love Annachie

Down came her father and he's standing at the door
Saying Jeannie you are trying the tricks of a whore
You care nothing for a man who cares so much for thee
You must marry Lord Sultan and leave Annachie
For Annachie Gordon is barely but a man
Although he may be pretty but where are his lands
The Sultan's lands are broad and his towers they run high
You must marry Lord Sultan and leave Annachie.

With Annachie Gordon I beg for my bread
And before I marry Sultan his gold to my head
With gold to my head and straight down to my knee
And I'll die if I don't get my love Annachie
And you who are my parents to church you may me bring
But unto Lord Sultan I'll never bear a son
To a son or a daughter I'll never bow my knee
And I'll die if I don't get my love Annachie.

Jeannie was married and from church was brought home
When she and her maidens so merry should have been
When she and her maidens so merry should have been
She goes into her chamber and cries all alone.

Come to bed my Jeannie my honey and my sweet
To stile you my mistress it would be so sweet
Be it mistress or Jeannie it's all the same to me
But in your bed Lord Sultan I never will lie

ARS TRANSLATORICA

And down came her father and he's spoken with renown
Saying you who are her maidens
Go loosen up her gowns
And she fell down to the floor
And straight down to his knee saying
Father look I'm dying for my love Annachie.

The day that Jeannie married was the day that Jeannie died
And the day that young Annachie came home on the tide
Saying oh it's been so long, you've been so long on the sands
So long on the sands, so long on the flood
They have married your Jeannie and now she lies dead.

You who are her maidens come take me by the hand
And lead me to the chamber where my love she lies in
And he kissed her cold till his heart it turned to stone
And he died in the chamber where his love she lies in.

АННАКІ ГОРДОН

«Край Гаркінг чудовий, і любий мій там,
І серця свого іншим я не віддам,
Ні серця не дам я чужим, ні руки,
І з пам'яті я не зітру Аннакі.

Бо Аннакі Гордон – краса-чоловік,
Привабить він кожну, одразу й навик,
Привабить він кожну, ми з ним навіки,
І з пам'яті я не зітру Аннакі».

Спустивсь її батько, і каже він їй:
«О Джінні, твій гонор лише для повій:
Бездушна! Є пан – щастя дасть на віки –
Скорись лорду Солтану, кинь Аннакі.

Бо Аннакі Гордон злидар все одно,
Нехай він і гарний – де в нього майно?
А в Солтана землі без краю й двірки –
Скорись лорду Солтану, кинь Аннакі». –

«Ділила шматок я завжди з Аннакі –
Хай Солтан до ніг розсипа капшуки,
Згори аж до ніг розсипа капшуки –
Умру, та не кину свого Аннакі.

Батьки мої, хоч мене вéсти у храм,
Та Солтану-лорду я сина не дам,
Ні сина не пестити, ані доньки,
Умру, та не кину свого Аннакі».

Повінчану Джінні домів повели,
Чи з почтом радіє тоді молода? (двічі) –
До себе пішла і самотньо рида.

«До ложа, о Джінні кохана, піди,
Ти пані моя, о кохана, піди». –
«Чи пані, чи Джінні – мені все однак,
З тобою, о лорде, не ляжу ніяк».

Спустився її батько і гучно сказав:
«Дівкам дай наказ:
Хай тебе розберуть».
І долу тоді молода упада,
До батька припала, лле сльози гіркі:
«Поглянь, батьку: вмру без свого Аннакі».

Той день, як Джінні до вінця, у Джінні став кінцем,
І був це день, як Аннакі вернувся з вітерцем.
І кажуть йому: «О, як довго ти був, як довго ти був у пісках,
Так довго в пісках, де морська глибина,
Та Джінні звінчали – і вмерла вона». –

«Ви, Джінні служниці, мене підведіть,
В покої ведіть, де кохана лежить».
Її цілував, доки не скам'янів,
І вмер у покоях, де люба лежить.

THE BROWN AND THE YELLOW ALE

As I was going down the road one fine morning
Oh the brown and the yellow ale
I met with a young man without any warning
Oh love of my heart

He asked me if the woman by my side was my daughter
Oh the brown and the yellow ale
When I said she was my wife, well, his manner did not alter
Oh love of my heart

He asked me if I'd lend her for an hour and a day
Oh the brown and the yellow ale
I said, "If she thinks it fair, you may take her away
Oh love of my heart

She said, "You take the high road, and I'll take off with him
Oh the brown and the yellow ale
And we'll meet again by the ford in the river"
Oh love of my heart

I waited by the ford for an hour and a quarter
Oh the brown and the yellow ale
And when she came to me, 'twas without shame I saw her
Oh love of my heart

She told me her story, I lay down and I died
Oh the brown and the yellow ale
She sent two men out for timber, oh she never even cried
Oh love of my heart

A board of alder and a board of holly
Oh the brown and the yellow ale
And two greater yards of a shroud all about me
Oh love of my heart

Now if my own little mother, she had never been a woman
Oh the brown and the yellow ale
I would sing you many's another song about the women
Oh love of my heart

БУРИЙ ЕЛЮ І ЗОЛОТАВИЙ ЕЛЮ

Як ранку файного перетинав стежину,
О бурий елю й золотавий елю –
Як грім із неба стрінув парубчину.
О, ти єдина в моїм серці.

Спитав він, чи та жінка поряд – мені доня,
О бурий елю й золотавий елю,
Сказав я: то жона мені – його зальоти безсоромні.
О, ти єдина в моїм серці.

Спитав він: чи не дам у борг я на годину й день її –
О бурий елю й золотавий елю,
Сказав я: що ж, дасть жінка згоду – нехай тоді бере її.
О, ти єдина в моїм серці.

Вона сказала: «Йди широким шляхом – а я за ним піду услід.
О бурий елю й золотавий елю,
А стрінемося там, де в річки брід».
О, ти єдина в моїм серці.

Чекав я край броду годину та чверть,
О бурий елю й золотавий елю,
Прийшла вона: не має стиду геть –
О, ти єдина в моїм серці.

А як усе розповіла – упав я каменем і вмер –
О бурий елю й золотавий елю,
Вона ж за гробом двох послала, ні слізки не зроня тепер,
О, ти єдина в моїм серці.

Ось дошка з вільхи, дошка з омели –
О бурий елю й золотавий елю,
І ще два ярди савану були.
О, ти єдина в моїм серці.

Якби ж у мене матінка не жінкою була –
О бурий елю й золотавий елю,
Такого про жінок вам наказав би зла –
О, ти єдина в моїм серці.

Перекладацький коментар:

Сама балада старовинна ірландська, гельською вона називається “*Chuasa Lan De Bu(i)*”. Ірландською *buí* – «жовтий», «бурштиновий»; *lan* (але *lán*) можна розуміти як «повний» (якщо це не омонімія), *de* відповідає англійському *of, from*, але якщо дотримуватися англійського перекладу *brown*, то це слово можна вважати варіантом *donn* («брунатний»). Гельською «ель» буде *leann*, тому, можливо, *lan* – варіант цієї лексеми. Один з англійських перекладів тексту належить Джеймсу Джойсу. Сьогодні англійський і гельський варіанти балади сприймаються та слухаються незалежно один від одного.

Приспів “*Oh the brown and the yellow ale*” я передала як «бурий і золотавий ель». Це ні в якому разі не «темний» і не «світлий» ель, тому що тоді було б *dark and pale* (пейл ель, який «блідий» завдяки злотистому відтінку; ураховуючи це, я переклала *yellow* не як «жовтий», а як «золотавий»). Знаменитий ель, національний англійський напій, має безліч сортів. Є навіть офіційний термін «справжній ель» (*real ale*). Вислів *brown ale* часто просто транслітерується як бравн-ель. Треба сказати, що цей сорт включає в себе й напої світлих тонів. «Гіркий» ель (біттер, *bitter*) зазвичай темно-мідяний, але є відтінки від бурштинового до бронзового. Ірландський ель відрізняється темним відтінком і зовсім чорніє, коли піна здіймається нагору.

У баладі відображений мотив позичання партнерів або обміну (що зафіксовано у фольклорі й інших народів, у тому числі українського). Вочевидь, це відгомін первісного проміскуїтету. З іншого боку, навіть у вікторіанській Англії селянин міг продати дружину, якщо вона його не влаштувала. Те, що незнайомиць питає в ліричного героя, чи не дочка йому ця жінка, напевно, означає, що дружина була набагато молодшою (що в Англії траплялося нерідко). Зустріч з незнайомцем – архетиповий мотив у фольклорі різних народів. Це виявляється ворог, представник нечистої сили (так званий деградований фейрі), а може бути і добра чарівна сила – з огляду на амбівалентність архаїки. Утім, у даному тексті персонаж явно негативний.

Ліричний герой описує свою смерть і похорон, але зрозуміло, що ця пісня побудована за принципом небувальщини, один з мотивів якої «Як я вмер».

Для жанру балади характерна аномальна поведінка героя (про що зазначала Лада Коломієць при аналізі Р. Бернса). Не виняток і цей твір. Якщо ліричний герой (і оповідач) охоче віддає дружину, то незрозуміло тоді, чому факт зради вражає його до смерті. Вочевидь, тут давній мотив випробування: герой хоче переконатись у вірності дружини, але жінка демонструє невірність, піддаючись на провокацію.

Christina Georgina Rossetti

CONSIDER

The lilies of the field whose bloom is brief:

 We are as they;
 Like them we fade away,
As doth a leaf.

 Consider

The sparrows of the air of small account:

 Our God doth view
Whether they fall or mount,
 He guards us too.

 Consider

The lilies that do neither spin nor toil,

 Yet are most fair:
 What profits all this care
And all this coil?

 Consider

The birds that have no barn nor harvest-weeks;

 God gives them food:
Much more our Father seeks
 To do us good.

Крістіна Джорджина Розетті

ЗГАДАЙ,

Лілеї поля, чий цвіт короткий наче мить,
І нас чека така же доля,
Немов листків, життя і наше відлетить.

Згадай,
Маленьких жевжиків небесних,
За ними Бог сам наглядає
Чи падає хто з них, чи хто злітає,
І нас він також захищає.

Згадай,
Лілеї, що не прядуть, ані працюють,
І красою величі чарують,
Але, яка ж бо користь від турботи,
й буденної марноти?

Згадай,
Птахів, що не сіють, і не жнуть
Але дає їм Бог і що ковтнуть,
Чи ж не більш Отець дає для нас,
Для добробуту в цей час.

William Butler Yeats

HE WISHES FOR THE CLOTHS OF HEAVEN

Had I the heavens' embroidered cloths
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dimand the dark cloths
Of night and light and the half-light,
I would spread the cloths under your feet:
But I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly because you tread on my dreams.

Вільям Батлер Єйтс

НЕБЕСНЕ ПОЛОТНО

Якби мені небо зіткало полотно,
Розшите світлом дня і ночі тінню,
З серпанком ранку й неба синню,
Без сумніву узяв би я його
І кинув би тобі до ніг.
Та, маючи лише бажання, зробити це не зміг.
Я вистелив цей шлях своїми мріями...
Молю, ступай ніжніше, бо шкоду заподієш їм..

Ольга Цуп, Рівне, Україна
email: olyatsoop@gmail.com

Sara Teasdale

GRAY EYES

It was April when you came
The first time to me,
And my first look in your eyes
Was like my first look at the sea.

We have been together
Four April snow
Watching for the green
On the swaying willow bough;

Yet whenever I turn
To your gray eyes over me,
It is as though I looked
For the first time at the sea.

Сара Тісдейл

СІРІ ОЧІ

Перший раз, як прийшов ти,
було це в мінливому квітні.
Зазирнула я, ніби в море,
в твої очі привітні.

Шумлять вербовії гілки,
дарують бруньки досіль,
чекаємо їх разом
четвертий квітень поспіль.

І очі твої сірі
завжди переді мною,
у них я бачу море,
як в перший раз весною.

Ольга Цуп, Рівне, Україна
email: olyatsoop@gmail.com

Sara Teasdale

TONIGHT

The moon is a curving flower of gold,
The sky is still and blue;
The moon was made for the sky to hold,
And I for you.

The moon is a flower without a stem,
The sky is luminous;
Eternity was made for them,
To-night for us.

Сара Тісдейл

СЬОГОДНІШНЯ НІЧ

Місяць – це вигнута квітка із золота,
Небо – тихе й голубе,
Місяць створений тримати небо,
а я – тебе.

Місяць – це квітка без стебла,
Небо – палаюча піч,
Вічність створена для них обох,
Для нас – сьогоднішня ніч.

ЗМІСТ

ГАЗДУН С. ХТО ЗРОБИВ ДОМАШНЄ ПАТРИКА?	5
ЗУБЧЕНКО С. МОВЧАННЯ СИРЕН	8
КОНСТАНТИНОВА О. ХМАРКА	11
КОСТЮК Ю. ВОСЕНИ	13
КРАВЦОВА М. ЗЛІСТЬ	14
КРАВЦОВА М. МЕНЕ ЗВАТИ ЕЛЕКТРА	15
КРАВЦОВА М. ОПУДАЛО	18
КРАВЦОВА М. РЕЧІ, ЯКІ МИ НЕ ХОЧЕМО ЧУТИ	19
КРАВЦОВА М. СИДІТИ НА СОНЦІ	24
МАРАЧ В. ВЕЧІРНІЙ ДЗВІН	26
МАРАЧ В. ВІЩИЙ ДРОЗД	27
МАРАЧ В. ДО МИШИ	28
МАРАЧ В. ДО СОЛОВ'Я	31
МАРАЧ В. ЕЛЕГІЯ НА СМЕРТЬ БІДОЛАШНОЇ ОВЕЧКИ МЕЙЛ	32
МАРАЧ В. КОНИК І ЦВІРКУН	35
МАРАЧ В. НАРЦИСИ	36
МАРАЧ В. САМОТНЯ ЖНИЦЯ	37
МАРАЧ В. СНІГ	38
МАРАЧ В. СОНЕТ 91	39
МАРАЧ В. ТИГР	40
МИХАЛИШИН О. КОЙОТ	41
МОРОЗЮК Н. МИСТЕЦТВО	45
МОСКАЛЕНКО П. ЯКЩО Б Я МАВ НЕБЕСНУ СКАТЕРТИНУ	46
ПАЮК В. ESC TA ENTER	47
ПИЛЬНЕВА Н. ЛЕГЕНДА ПРО БІБЛІЮ З ВІСАХІКОНУ	52

ARS TRANSLATORICA

САРВІРА С. ЖИТТЯ - ЦЕ СПАЛАХ	58
САРВІРА С. ЗГАСЛО ПОЛУМ'Я В МЕНІ	59
СВЕРЕДЮК А. САН САЛЬВАДОР	60
СМОЛЬНИЦЬКА О. АННАКІ ГОРДОН	62
СМОЛЬНИЦЬКА О. БУРИЙ ЕЛЬ І ЗОЛОТАВИЙ ЕЛЬ	65
ФЕСЬКОВА І. ЗГАДАЙ	68
ЦУП О. НЕБЕСНЕ ПОЛОТНО	70
ЦУП О. СІРІ ОЧІ	71
ЦУП О. СЬОГОДНІШНЯ НІЧ	72

УДК 81'255.2
ББК 81+83

Науково-популярне видання

ARS TRANSLATORICA

Збірник перекладів

ВИПУСК 1

The Collection of Translations

ISSUE 1

Формат 60x84^{1/16}.
Папір офсетний. Друк ризографічний.
Гарнітура Times New Roman.
Ум. др. арк. 2,7. Наклад 100.

Редакційно-видавничий відділ
Рівненського державного гуманітарного університету
м. Рівне, 33000, вул. Ст. Бандери, 12,
тел.: (0362) 26-48-83

Друк: «ПараГраф+»,
м. Рівне, 33000, вул. Гетьмана Мазепи, 6/8,
тел.: (0362) 26-49-27